

בתי המשפט

פ 008522/99		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
תאריך: 18/05/2006		כב' השופטת ז. הדסי-הרמן – סגן נשיא	
המאשימה		בפני:	

בעניין

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד צירקין

המאשימה

נגד

1. י.ל.ר שוקי הון בע"מ
2. אילנות בטוחה שוקי הון (1993) בע"מ
3. טייכר יוסי - בעצמו
4. הדר מאיר - בעצמו
5. דיסקונט חיתום ישראל שוקי הון והשקעות בע"מ
6. אפריימי ישראל - בעצמו
7. דלאל מאיר – בעצמו

הנאשמים

- ב"כ נאשמים 1, 2, 4 – עו"ד קלגסבלד וקליינמן
 ב"כ נאשם 3 – עו"ד שמחוני
 ב"כ נאשם 5 – עו"ד נבות תל צור
 ב"כ נאשם 6 – עו"ד שיינמן ונגב
 ב"כ נאשם 7 – עו"ד אדרת

<p>לפסק-דין בשלום (21-06-2006): תפ 8522/99 מדינת ישראל נ' י.ל.ר שוקי הון בע"מ שופטים: ז. הדסי הרמן, עו"ד קלגסבלד, שמחוני</p> <p>לפסק-דין במחוזי (24-06-2009): עפ 71173/06 מדינת ישראל נ' דיסקונט ישראל שוקי הון והשקעות בע"מ שופטים: ד' ברלינר, ב' אופיר תום, ג' קרא, עו"ד: רחל צירקין, נבות תל-צור, דן שינמן ונוית נגב, גיורא אדרת, שרון קלינמן, נתן שמחוני ואורן אדרת</p> <p>לפסק-דין במחוזי (24-06-2009): עפ 71173/06 מדינת ישראל נ' דיסקונט ישראל שוקי הון והשקעות בע"מ שופטים: ד' ברלינר, ב' אופיר תום, ג' קרא, עו"ד: רחל צירקין, נבות תל-צור, דן שינמן, נוית נגב, גיורא אדרת, שרון קלינמן, נתן שמחוני, אורן אדרת</p> <p>להחלטה בעליון (18-11-2009): רעפ 6948/09 מדינת ישראל נ' י.ל.ר שוקי הון בע"מ שופטים: ס' גובראן, עו"ד: 1 ברע"פ 6948/09 ו 1 ברע"פ 6892/09, שרון קלינמן, 2 ברע"פ 6948/09 ו 2 ברע"פ 6892/09, נ' שמחוני, א' אדרת, ברע"פ 6948/09 ו ברע"פ 6892/09, אפרת ברזילי</p>

<p>לפסק-דין בשלום (21-06-2006): תפ 8522/99 מדינת ישראל נ' י.ל.ר שוקי הון בע"מ שופטים: ז. הדסי הרמן, עו"ד: קלגסבלד, שמחוני</p> <p>לפסק-דין במחוזי (24-06-2009): עפ 71173/06 מדינת ישראל נ' דיסקונט ישראל שוקי הון והשקעות בע"מ שופטים: ד' ברלינר, ב' אופיר תום, ג' קרא, עו"ד: רחל צירקין, נבות תל-צור, דן שינמן ונוית נגב, גיורא אדרת, שרון קלינמן, נתן שמחוני ואורן אדרת</p> <p>לפסק-דין במחוזי (24-06-2009): עפ 71173/06 מדינת ישראל נ' דיסקונט ישראל שוקי הון והשקעות בע"מ שופטים: ד' ברלינר, ב' אופיר תום, ג' קרא, עו"ד: רחל צירקין, נבות תל-צור, דן שינמן, נוית נגב, גיורא אדרת, שרון קלינמן, נתן שמחוני, אורן אדרת</p> <p>להחלטה בעליון (18-11-2009): רעפ 6948/09 מדינת ישראל נ' י.ל.ר שוקי הון בע"מ שופטים: ס' ג'ובראן, עו"ד: שרון קלינמן, אפרת ברזילי, נ' שמחוני, א' אדרת</p> <p>להחלטה בעליון (18-01-2011): רעפ 6892/09 יוסף טייכר נ' מדינת ישראל שופטים: ע' ארבל, עו"ד: ברע"פ 6892/09</p>
--

ספרות:

[ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין \(כרך א, תשמ"ד\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[חוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968: סע' 16 ב, 54, 54 \(א\) \(1\), 54 \(א\) \(2\)](#)

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 23, 415](#)

הכרעת - דין

אני מזכה את הנאשמים 5, 6 ו-7 מכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום. אני מזכה את הנאשמים 1, 2, 3 ו-4 מכל העבירות המיוחסות להם באישום הראשון וכן מהעבירות על [סעיפים 54 \(א\) \(1\) לחוק ניירות ערך](#), תשכ"ח-1961 (להלן: "חוק ני"ע") ועבירה על [סעיף 415 לחוק העונשין](#), תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") על פי האישום השני.

הרקע וכתב באישום

חברת באומל משה בע"מ הינה חברה שעיסוקה עבודות קבלניות כולל עבודות תשתית, פיתוח ואינסטלציה (להלן: "חב' באומל"). בדצמבר 1994 הפכה חב' באומל לחברה ציבורית, הציעה בתשקיף את ניירות הערך שלה לציבור ומיום 24/1/95 נסחרו מניותיה בבורסה לניירות ערך בת"א בע"מ

(להלן: "הבורסה"). משה באומל ובנו מתתיהו (להלן: "משה", "מתי") היו בעלי מניות בחברה, משה היה יו"ר דירקטוריון ומתי מנכ"ל.

חב' פ.מ. באומל ניהול בע"מ (להלן: "באומל ניהול") הוקמה באוגוסט 1994, היתה בבעלות מתי ואחיו פנחס וספקה לחב' באומל שירותי ניהול.

נאשמת 1 (להלן: "ילר") היתה חברה ציבורית שעסקה בניהול תיקי השקעות ללקוחות, יעוץ להנפקות וליווי חברות להנפקה והיא אשר שימשה כיועצת בהנפקת באומל.

נאשמת 2 (להלן: "ילר חיתום") היתה חברת בת בבעלות מלאה של ילר והשתתפה בקונסורציום חתמים בהנפקת באומל.

נאשם 3 (להלן: "טייכר") היה מנכ"ל ילר, שימש כדירקטור בכל אחת מחברות הבת שלה וטיפל בכל הפעולות הכרוכות בראשית פעילותה של באומל בבורסה.

נאשם 4 (להלן: "הדר") שימש כמנכ"ל ילר חיתום, היה אחראי על הנפקת באומל וליווה אותה.

נאשמת 5 (להלן: "דיסקונט חיתום") עסקה בחיתום, שימשה מנהלת קונסורציום החתמים בהנפקת באומל וניהלה, עם ילר, את שלבי ההנפקה.

נאשם 6 (להלן: "אפריימי") היה מנכ"ל דיסקונט חיתום, נאשם 7 (להלן: "דלאל") היה סמנכ"ל בחברה זו ושניהם עסקו בהנפקת באומל.

אישום ראשון:

בסוף שנת 1993 ובתחילת שנת 1994 היתה חב' באומל ביתרת חוב של כ-13 מליון ש"ח בבנק דיסקונט, סניף בית הקרנות בחיפה, הוא הסניף בו ניהלה חשבוניתיה (להלן: "הבנק" "הסניף", בהתאמה). באומל בקשה להרחיב את היקף עסקיה ולכן פנתה לבנק לבקש מימון ומנהל הסניף הציע כי באומל תנפיק מניותיה בבורסה ותגייס כסף מהציבור. ילר מונתה כיועצת להנפקה ודיסקונט חיתום מונתה כמנהלת קונסורציום החתמים בו השתתפה גם ילר חיתום, חברת הבת של ילר.

ילר ודיסקונט חיתום ניהלו את מהלך ההנפקה, דיסקונט חיתום פעלה לגיוס חתמים להנפקה וילר פעלה להפצת ההנפקה.

בשל המצב בשוק ני"ע בבורסה באותה עת המליצו ילר ודיסקונט חיתום לבאומל לדחות את ההנפקה והיא נדחתה מספר פעמים, באומל לחצה לקיים את ההנפקה ובסוף דצמבר '94 הסכימו ילר ודיסקונט חיתום לצאת בהנפקה של באומל. שווי

החברה לצורכי התשקיף הופחתה, ההתחייבות החיתומית של החתמים הצטמצמה לכ- 17% מההנפקה והייתה מגובה בעמלות בסכום זהה. דיסקונט חיתום וילר חששו כי ייווצרו היצעים גדולים למניות באומל עם פתיחת המסחר בה ויגרמו ירידות חזקות בשערה וכך יפגע המוניטין המקצועי שלהם. על כן, פנו למתי ומשה באומל והודיעו להם כי יארגנו כמליון ₪ כדי לקלוט היצעים שיהיו במניה בתקופה הראשונה למסחר. על ידי קליטת ההיצעים, כך הוסבר, ימנעו ירידות חדות בשער המניה ותמנע פגיעה במעמדה ובשמה הטוב של החברה (להלן: **"התכנית לקליטת היצעים"**).

ילר ודיסקונט חיתום הבטיחו כי מניות באומל, שירכשו על ידם במסגרת ההתחייבות החיתומית, יוחזקו בנוסטרו עד ששוק המניות יתאושש. כדי לבצע את קליטת ההיצעים סוכם עם טייכר כי באומל ניהול תתן לילר יפוי כח לפעול בחשבונה בסניף. דלאל הבטיח לעזור למתי לגייס את האשראי הנדרש ואכן, עובר למועד בו נפתח המסחר במניית באומל, העמיד בנק דיסקונט לזכות חשבונה של באומל ניהול אשראי בגובה מליון ₪.

ביום 29.12.94 קיבלה באומל היתר מהרשות לניירות ערך (להלן: "רני"ע") לפרסום התשקיף עליו חתמו כחתמים גם ילר ודיסקונט חיתום. בטיטת התשקיף ובתשקיף לא פורטה תוכנית התמיכה בשער המניה באמצעות קליטת ההיצעים, מה שעלול היה להטעות משקיע סביר. התשקיף הועמד לעיון הציבור, בוצעו שני מכרזים ובמסגרתם רכש הציבור 1,467,110 ממניות באומל שהוצעו בהנפקה.

המעשים המפורטים לעיל הינם בבחינת עבירה על הוראות [הסעיפים 54\(א\)\(1\) ו-16](#) [\(ב\) לחוק ני"ע](#) ו-[סעיף 415 לחוק העונשין](#).

התשקיף שפורסם כלל פרט מטעה, הנאשמים הניעו את ציבור המשקיעים לרכוש מניות על פי תשקיף הכולל פרט מטעה וקיבלו במרמה ובנסיבות מחמירות את אישור הרני"ע לפרסם את התשקיף על ידי יצירת מצג שווא כלפיה.

הנסיבות המחמירות מקורן במעמדם ובמומחיותם של הנאשמים, באמון הכרוך בכך ובהשלכות על הציבור הרחב בשל אישור תשקיף בדרך בה פורסם.

אישום שני

מתי ומשה הוטעו והונעו לקלוט היצעים במירמה: אנשי ילר ודיסקונט חיתום הסתירו מפניהם כי המטרה בתוכנית לקליטת היצעים היתה לשמור על התדמית והמוניטין המקצועי שלהם. הם הטעו אותו, טענו בפניו כי המטרה היא למנוע פגיעה במעמדה ובשמה הטוב של חברת באומל, אשר עלול להפגע בשל ירידות חדות בשער המניה בימים הראשונים למסחר, ועל כן חתם על הסכם ניהול תיקים בין באומל ניהול לילר ונתן יפוי כח לילר לפעול בחשבונה של באומל לקלוט היצעים ולרכוש עבורם מניות של באומל.

במקביל, הבנק אישור לבאומל ניהול אשראי בסכום של מליון ₪ וזאת, בהליך מזורז.

החל מיום המסחר הראשון, 24.1.95, ועד ליום 16.2.95 הגישה ילר, בשם באומל ניהול, ביקושים למניית באומל המוצעת והכל על מנת לתמוך בשער המניה ולמנוע ירידתו על ידי עסקאות שנחזו להיות עסקאות קניה אמיתיות.

על ידי עשיית הפעולות המתוארות לעיל קיבלו טייכר, הדר וילר במרמה, בנסיבות מחמירות, את הסכמת באומל לחתום על הסכם ניהול תיקים, לקבל יפוי כח ע"ש ילר ולהשפיע על תנודות השער של מניית באומל.

הנסיבות המחמירות נובעות מניצול חוסר ההבנה והנסיון של בני משפחת באומל בשוק ההון ובאמון שנתנו במנהלי ההנפקה.

נמצא כי במעשיהם של אפריימי דלל ודיסקונט חיתום יש משום שידולו של מתי להשפיע בדרכי תרמית על שער המניה ואילו טייכר הדר וילר השפיעו, בדרכי תרמית, על שערה של מניית באומל.

אישום שלישי (נגד נאשמים 1, 3 ו-4)

ילר ודיסקונט חיתום שיכנעו את מתי לאמץ את תכנית קליטת ההיצעים. ילר לא גילתה לבני משפחת באומל כי בכוונתה למכור את מניות באומל שנרכשו במסגרת התחייבותה החיתומית מיד עם פתיחת המסחר במניה, הגם שהבטיחו כי אותן מניות יוחזקו בנוסטרו שלה עד ששוק המניות יתאושש.

בימים הראשונים למסחר במניה רכשה באומל ניהול, באמצעות ילר, מניות באומל בסכום כולל של 702,170 ₪.

במקביל הציעה ילר למכירה, בשלב הלידר, מניות באומל מחשבונה, מחשבונות חברות הבנות שלה ומחשבונות לקוחותיה. התוצאה היא כי באומל ניהול קלטה היצעים של מניית באומל שניתנו על ידי ילר בסכום כולל של כ-255,000 ₪.

באומל ניהול הונעה על ידי ילר לרכוש מניות באומל כשהנאשמים מעלימים מבאומל עובדה מהותית והיא שבכוונת ילר לנצל את רכישת המניות כדי לאפשר לה למכור מניות באומל שנרכשו על ידה במסגרת ההתחייבות החיתומית, מבלי שמכירות אלה יגרמו לירידה בשער המניה. בדרך זו קיבלו ילר, טייכר והדר, במרמה בנסיבות מחמירות, את הסכמת בני משפחת באומל אשר נתנו בהם אמון והונעו לקלוט היצעים של מניית באומל.

עיקרי הכפירה

הטענה העיקרית העוברת כחוט השני בדברי הכפירה של כל אחד מהנאשמים היא כי מדובר במעשה עלילה אותה טפלו בני משפחת באומל על הנאשמים, עלילה שמטרה כפולה לה: האחת, להחזיר להם את כבודם אשר אבד להם עם אבדנה של החברה. השנייה, להחזיר להם את ממונם ולאפשר להם להשתקם, כלכלית, על חשבון כיסם העמוק של הנאשמים (מ/ס' 23). ברוח טענה זו מסבירים הנאשמים כי מתי הוזמן לחקירה ברנ"ע והוחשד בעבירות על חוק ני"ע וכדי להסיט את החקירה ולהעלותה על פסים אחרים בקש לסבך את הנאשמים בעבירות אשר על פניהן חמורות משלו, בין היתר בשל מעמדם והתפקידים אותם מלאו בחברות הנאשמות. כך, "בהבל פיו" כמאמרם גרם מתי להגשת כתב אישום אשר אין לו בסיס בראיות. העמדתם של הנאשמים לדין בעבירות אותן בקש לייחס להם היתה בבחינת צעד מקדים לתביעה הכספית נגדם ועל כן פועל מתי, משלב זה ואילך,

ספרות:

[ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין \(כרך א, תשמ"ד\)](#)

להביא להרשעתם על מנת שבהליך האזרחי יוכל לעשות שימוש בפסק-דין בו

ימצאו

הנאשמים חייבים בדין. בהמשך לאמור, דיסקונט חיתום טוענת כי כחברת בת של בנק דיסקונט, הבנק שהוא הנושה העיקרי של באומל, היא משמשת בידי מתי בת ערובה ואף קלף מיקוח כנגד הבנק.

כבר כאן ועתה אומר: עניינו של תיק זה חרג מן המימדים הראויים לו וזאת בשל נסיונם של כל 'בעלי העניין', הנאשמים ובני משפחת באומל, לנהל את הסכסוכים האזרחיים ביניהם במהלך שמיעתו של התיק. הנסיון לפתור את הסכסוכים בין הצדדים גרם להתארכותו של ההליך שלא לצורך, הביא לדיון בנושאים אשר אינם רלבנטיים לענייננו והתוצאה הייתה כי נאלצתי לעמוד לא מעט על מנת לבור את המוץ מן התבן. במצב דברים זה יהיו נושאים אשר לא יזכו להתייחסות מאחר ומצאתי כי אינם דרושים לצורך דיון בעבירות המיוחסות לנאשמים.

עובדות מוסכמות

משה, האב, היה מייסדה של באומל ובראשית התנגד להפיכתה של החברה לחברה ציבורית, על כל הכרוך בהליך זה. מתי היה מי אשר הביא את משה לקבל את ההחלטה לצאת לבורסה.

משה ובנו פנחס באומל (להלן: "פנחס") היו אנשי השטח של החברה ואילו מתי היה איש המשרד, מי שעסק בנושא "הבורסה והמניות" (ת/47, עמ' 2).

במהלך שנת 1994 החליטה באומל לצאת בהנפקה ולצורך זה פנו לילר שתשמש יועץ להנפקה ולדיסקונט חיתום שתשמש חתם להנפקה.

ההנפקה נדחתה מספר פעמים על-פי המלצת היועצים והחתמים: בתחילת שנת 1994 ובתקופה הרלבנטית לענייננו פקד משבר את שוק ההון ועל כן המליצו הנאשמים לבאומל להקפיא את נושא ההנפקה ולהמתין עד יעבור זעם והשוק יתאושש. לקראת סופה של אותה שנה ביקש מתי ואף לחץ לצאת להנפקה, הגם שלא היה שינוי בתנאי השוק.

בראשית, דובר על הנפקת החברה בערך של כ- 30 מליון ₪ עם התחייבות חיתומית של חתמים בשיעור של 100%. ברם, בשל מצבו של השוק, בסופו של דבר הוחלט

לגייס בהנפקה את הסכום המינימלי הנדרש, שווי החברה לצרכי התשקיף הופחת והועמד על 9 מליון ₪ שהיו 25% ממניות החברה (ת/39) ונערך הסדר לענין ההתחייבות החיתומית של קונסורציום החתמים. על פי הסדר זה ההתחייבות החיתומית הצטמצמה ל- 16.6% מההנפקה (ת/63) והיתה מגובה בעמלות בסכום הזהה לגובה התחייבותם החיתומית של החתמים (ת/66 א').

על-פי התשקיף (ת/42) ילר ודיסקונט חיתום הודיעו על כוונת כל אחת מהן לרכוש 50,000 יחידות (ע"ג) בסך 300,000 ₪ בהנפקת באומל, וכך הווה. ילר מכרה את מרבית המניות שרכשה בימי המסחר הראשוניים. דיסקונט חיתום המשיכה להחזיק במניות זמן רב לאחר ההנפקה, חלק מהמניות נמכר כ- 5 חודשים לאחר ההנפקה (8.5.95) וחלק קטן נוסף נמכר לאחר עבור שנתיים (26.2.97, נ/74). המניות שנותרו בידי דיסקונט חיתום נמחקו בעת קריסתה של באומל.

ההנפקה יצאה אל הפועל רק במכרז השני. היא התאפשרה בשל הכמות הגדולה של מניות שנרכשה על ידי חברת בזל (להלן: "בזל").

אין חולק כי הנאשמות 1 ו-5 באמצעות טייכר, הדר, אפריימי ודלאל ניהלו את מהלך ההנפקה, פעלו לגיוס חתמים להנפקה ולהפצתה, כל אחת ואחד על פי חלקו שלו במכלול. ילר, אשר התחילה דרכה בהתקשרות עם באומל כיועצת לחברה, המשיכה גם כחתם בהנפקה. הסכם החיתום בין ילר לחברה נחתם ימים ספורים לפני מועד פרסום התשקיף.

לבאומל ניהול היה חשבון בסניף בנק דיסקונט, היא קיבלה מהבנק אשראי בסך מליון ש"ח ונתנה לילר יפוי כח לפעול בשמה בחשבון, כאשר סכום האשראי שימש לרכישת המניות. באמצעות יפוי כח זה פעלה ילר ורכשה מניות עבור באומל ניהול החל מהיום בו החל המסחר במניה דהיינו, מיום 24.1.95.

בימי המסחר הראשוניים, למעט היום הראשון, ירד השער של מניית באומל בפחות מ- 10% או נסגר ללא שינוי. ביום המסחר השישי עלה השער ב- 10%.

מספר חדשים לאחר ההנפקה אשר לא עלתה יפה בקשה באומל לגייס משקיעים (להלן: "עסקת אלקרו") אך לא נרשם כל שיפור במצבה וגם נסיון זה נכשל.

באומל נקלעה לקשיים כלכליים והגיעה לסוף דרכה כשנתיים לאחר ההנפקה, במרץ 1997. הנושה העיקרי של באומל היה בנק דיסקונט (ת/42, נ/29 ס' 44).

דיון מקדמי

בטרם אפנה לבחינת האישומים גופם, אדון במספר נושאים:

א. נושא קליטת ההיצעים הוא לב לבו של כתב האישום, הוא נשזר בכל עובדותיו ותופס מקום של כבוד בכל אחד ואחד משלושת האישומים. על פי הנטען טוו הנאשמים תוכנית פעולה על פיה תקלוט באומל, באמצעות באומל ניהול, מניות של עצמה. לצורך קליטת המניות יפעלו הנאשמים לכך שהבנק יעניק לבאומל ניהול אשראי בסך מליון ₪, באומל ניהול תתן לילר יפוי כח לפעול בשמה בחשבון הבנק שלה ותאפשר לילר לרכוש מניות באומל על פי שיקול דעתה.

מטרתה של התוכנית הייתה לשמור ולהגן על תדמיתם של הנאשמים ועל המוניטין המקצועי שלהם מפני ירידות חדות וצפויות במחיר מניות באומל. עוד נטען כי הנאשמים הסתירו מבאומל את מטרתה האמיתית של התוכנית, הטעו את באומל והניעו אותם לרכוש את ההיצעים בטענה כוזבת כי מטרת התוכנית היא לשמור על שמה של חברת באומל.

ב. מחומר הראיות שבפני הגעתי למסקנה כי הוסבר והובהר למתי ואף למשה כי עליהם לדאוג לקליטת ההיצעים ומסקנה זו מחייבת לקבוע, בין היתר, מי מבין הנאשמים עמד מאחורי ההסבר, האם מתי ומשה נדרשו להכין חשבון ובו מיליון ש"ח המיועדים לקליטת היצעים, האם דאגו הנאשמים להסדיר לבאומל אשראי בהליך מזורז והאם כל הפרטים התגבשו לכלל הסדר עובר לפירסום התשקיף ועל-כן היתה חובה להכלילו בו.

ג. כפי שצויין, באותה עת מצבו של שוק המניות אינו טוב והנאשמים, ביחד ולחוד, מנסים לעכב בעדו של מתי לצאת להנפקה. מתי אינו שועה לדבריהם

והוא מי שיוזם את היציאה להנפקה. מתי עושה זאת כבעל ענין בחברה המנפיקה, בעל ענין אשר זקוק להנפקה, בין היתר על מנת להקטין את החובות בבנק ולאפשר לשחרר ערבויות אישיות של המשפחה לחברה. מטרה זו עומדת גם לנגד עיניו של משה הנותן הסכמתו להנפקה.

ד. לא ניתן להתעלם מן ההתפתחות בגרסאותיו של מתי ובשינויים שהן עוברות וכך גם לענין הגרסאות של משה. כך או כך, במידה ונעברה על ידי הנאשמים, כולם או חלקם, עבירה של פרט מטעה בתשקיף, הרי שמתי שותף לאותה עבירה ולו מכח דבריו שלו (ת/33, ת/33א').

לכאורה, מתי שותף לעבירות הנוספות המיוחסות לנאשמים והבאות בעקבות התשקיף, קליטת ההיצעים וההשפעה על השער מתבצעת גם באמצעותו. מתי מודע למעשיו ופועל באופן מודע בנושא קליטת ההיצעים, הוא מסתיר חלק מהעובדות המהותיות מהאנשים הסובבים אותו, מאיש הכספים שלו יקי סומך (להלן: "סומך") ומיועצו המשפטי עו"ד הייק. הסתרת פרטים, באופן סלקטיבי ומכוון, אומרת דרשני, מדברת בעד עצמה ומלמדת על מודעותו של מתי למעשיו, גם אלה הנגועים באי חוקיות.

ב"כ הנאשמים מקדישים למתי פרק נכבד בסיכומיהם לאחר שחקרו אותו ארוכות ומבקשים לקבוע כי עדותו, מתחילתה ועד סופה, לוקה באי אמירת אמת.

איני מקבלת עמדה זו. אכן מתי סותר עצמו בפרטים רבים ומנסה, לעיתים, להתאים עובדות למחלוקת שבינו לבין הנאשמים. ברם, אין בכך כדי לפסול את עדותו כולה, ניתן לפלג דיבורו ולמצוא כי בחלקים רבים אמת בדברים ואותם ניתן לאמץ ללא היסוס.

ה. איני נכנסת לסוגיה אם מדובר "באכיפה בררנית", כנטען בסיכומי הסנגורים ובעיקר בסיכומי ב"כ הנאשמת 5, אך ברור לי כי מתי זכה בעוד האחרים לוקים.

מתי לא הועמד לדין ואין כוונה להעמידו לדין, על פי הצהרת התובעת (פרוטוקול, עמ' 1171). מתי אינו "עד מדינה" על פי הסכם מוגדר, חתום אך, הלכה למעשה, הוא בבחינת מי אשר זכה למעמד של עד אשר עדותו מלווה

בטובת הנאה מעם התביעה. יש לזכור כי הפרשה עלתה בעת שהוא מוזמן לחקירה בחשד לביצוע עבירות שעניינן אי דיווח לרני"ע בדבר רכישות שביצעה חברת באומל ובמעמד זה, שלוש שנים לאחר ההתרחשויות נשוא תיק זה, הוא מגיש "תלונה" כנגד הנאשמים במסגרת חקירתו והדברים שהוא מוסר הם בבחינת גרסה אותה כבש משך תקופה ארוכה. אין צורך להכביר מילים לגבי משקלה של תלונה כבושה אשר מגיחה לאוויר העולם בתזמון ובנסיבות דכאן, גם אם מרצונו החופשי של המתלונן.

לא ניתן להתעלם מן העובדה כי ברקע הדברים עומדת התביעה האזרחית אותה הגיש מתי נגד הנאשמים, תביעה אשר כתב האישום מהווה לו צרופה והוא מודה, בפה מלא, כי הרשעתם של הנאשמים בדין תועיל לו בהליך האזרחי כנגדם.

עדותו של מתי צריכה להבחן על רקע המצע העובדתי המפורט לעיל, היא זקוקה לחיזוק ואולי אף לסיוע וכך ייעשה.

ו. ההגנה מעלה שתי פרשיות בעלות גוון דומה ואשר באות ללמדנו, לשיטתה, על דרך התנהלותם של בני משפחת באומל. הפרשה האחת זכתה לכינוי "פרשת בזל" על שם החברה אשר אפשרה לבאומל את ההנפקה על ידי רכישה מסיבית של מניותיה במכרז השני. פרשה זו מטרתה להראותנו כי מתי הוא מי שפנה לבנק בבקשה לקבל אשראי בסך מליון ₪ על מנת לפעול על פי ההסדר בינו לבין בזל. מן הראיות עולה כי ביום 24.1.95 היום בו החל המסחר במניות באומל, החל המסחר גם במניות בזל ומניות שתי החברות צנחו צניחה חדה.

על פי עדותו של עת/26 עמוס לב-לוי, מנהלה של חברת הנ.מ.ל בזל, בזל רכשה במכרז השני מניות באומל בהיקף של 1.3 מליון ₪ על פי החלטה כלכלית "אסטרטגית" של החברה על מנת "להדק שיתוף פעולה" עם חברת באומל (ת/60, שם, עמ' 2852 ש' 4). המניות נמכרו לאחר עבור 6 ימים ולטענת עת/26 בשל חשש "ש... שאני הולך להיות לחוץ מאוד עם כסף בבנקים" וכן "משיקולים של מחסור כיס ו/או פיזור..." (שם, 2841 ש' 13, עמ' 2843 ש' 21).

לטענת ההגנה בזל רכשה את מניות באומל במסגרת עסקת buy-back וטענה זו מטרתה להוכיח כי בין מתי לבזל נכרת הסדר, הסדר על פיו בזל רוכשת את מניות באומל במכרז השני על מנת לאפשר למתי לצאת בהנפקה. מנגד, מתי מחזיר לבזל במטבע דומה וממלא אחר הוראות בזל לרכישת מניות שלה או של חברות קשורות ולצורך זה נלקח אשראי בסך מליון ₪.

כבר בשלב זה אני דוחה את טענת התביעה כי מדובר בגרסה כבושה מאחר ובזמן חקירתם לא היה ידוע לנאשמים דבר אודותיה ורק חקירה ודרישה של הסניגורים הביאו לגילוי הנטען. עם זאת, גם אם מדובר בטענה שובת עין ולב ואשר יש בה טעם, ולו בחלקה, אני מוצאת עצמי פטורה מלרדת לחקרה שכן שוכנעתי כי למתי יד ורגל בבקשת האשראי בסך מליון ₪. האשראי לא בא לו אך מידי שמיים או בעזרת הנאשמים ואין לשלול את האפשרות כי האשראי היה אמור לשמש אותו גם לקליטת היצעים וגם להחזרת החלק הראשון של החוב לבזל על פי ההסדר עמה, אם אכן היה הסדר.

ז. הפרשה השניה היא "פרשת גונן".

עה/1, דן גונן, מתאר בעדותו הצעה להסדר buy-back. העד משמש היום כמנהל חברה פרטית לניהול עסקאות ואין לו שום קשר לילר או לטייכר ואף במועדים הרלבנטיים לעדותו לא היה לו קשר משפטי עם ילר או עם הנאשמים.

לדבריו בסמוך למועד ההנפקה פנה אליו משה והם נפגשו. הוא הגיע לפגישה כיוון ששמע שבאומל הולכים להנפיק את חברת באומל לפיכך היה ברור לו שבאומל עומדים לקבל סכום כסף וכדאי לגייס אותו כלקוח בחברת ההשקעות שלו. באותה פגישה משה ניסה לגייס אותו כמשקיע "הוא חשב שהוא יוכל להעזר בנו כדי לפזר את כמות הרוכשים בנייר" (עמ' 3291 ש' 9). הוא אמר למשה כי ההנפקה אינה מעניינת מבחינתו ועלולה להיות בעיית סחירות בנייר בשל מצב השוק. בשלב זה אמר לו משה כי הוא מוכן לתת לו התחייבות לרכישת המניות במחיר שהוא מעט נמוך ממחיר ההנפקה "זאת אומרת שהוא יבטיח לי איזה שהוא מחיר רצפה... אם המניה לא תצליח" (שם, שם, ש' 21-23). משה הוסיף גם שיתן לו מכתב התחייבות לרכוש את המניות במחיר מסויים אחרי חודשיים שלושה מיום ההנפקה.

הלכה למעשה מתאר העד הצעה להסדר buy-back, הצעה אותה דחה לאחר שבדק את כל העניין וכל ההסכם ה מוצע לא נראה לו.

ב"כ התביעה מבקשת לדחות את עדות זו ולקבוע כי אינה מהימנה. אין דעתי כדעתה אך לגופו של ענין גם פרשה זו אינה מעלה או מורידה לנושא שבפני.

ח. ב"כ התביעה עומדת על מספר נקודות המלמדות, לדעתה, כי ילר הפרה את חובת הנאמנות שלה כלפי מתי ופעלה בניגוד אינטרסים בכובעיה כיועץ וכחתם. אכן, לכאורה, יש טעם בדברים אך גם בנקודה זו לא אקבע מסמרות, שכן גם היא אינה דרושה להכרעה בהליך שבפני.

ט. טייכר ודלאל הם שני שמות "מובילים", שמותיהם נישאים בפי כל והכוונה היא לכל העדים אשר באו במגע עם נושא ההנפקה של באומל. נסיונם של השניים למזער את חלקם ולבקש לראותם כראש קטן אינו מתקבל על דעתי. טייכר הוא הוא ההנפקה והוא עוסק בה גם באותה תקופה שדלאל מרים ידיים ושוקל לזנוח את באומל.

טייכר מצליח לשכנע את מתי לצאת להנפקה בכל מחיר ובדרכו שלו הוא מצליח להשיג לחתמים תנאים טובים, תנאים המדרבנים את דלאל להכניס את דיסקונט למעגל החתמים – "שמרנו שישאר איתנו ולא יברח למקום אחר" (אפריימי, שם, עמ' 3810 ש' 21-22).

משלב זה ואילך לכל החתמים וגם למתי אינטרס משותף והוא הצלחת ההנפקה.

באשר להדר ולאפריימי, שניהם ממלאים תפקידים משניים, האחד בילר והשני בדיסקונט חיתום, אך גם אם חלקם בפרשה קטן מחלקם של האחרים הרי שלא ניתן לפטור אותם מאחריות, כפי שעוד יובהר.

האישום הראשון:

א. על פי כתב האישום, בטיוטת התשקיף ובתשקיף לא פירטו הנאשמים את התוכנית לקליטת היצעים בהיקף של מליון ₪, הם זכו, במרמה, לאישורה של הרנייע לפרסם תשקיף מטעה והתשקיף החסר, המטעה, הועמד לעיון הציבור אשר פעל על פי הכתוב בו ורכש את מניות החברה.

גרסת הנאשמים, בקליפת אגוז, היא כי התוכנית לקליטת היצעם אינה בגדר התחייבות מוגדרת שיש לכלול בתשקיף, הרני"ע אינה מאפשרת לכלול התחייבות כזו בתשקיף ולו ניתן היה היו בוחרים להכלילה שכן האינטרס המובהק של החתמים והמנפיק הוא כי התחייבות כזו תהא חלק מהתשקיף מאחר ויהא בה לעודד השקעה במניות חברה אשר מובטחת להן תמיכת שער.

ב. סעיף 2.7 בתשקיף (ת/42) עניינו המנעות מעשיית הסדרים וראה לענין זה גם את ההתחייבות עליה חתום מתי (נ/32).

בסעיף זה מתחייבים החברה, הדירקטורים והחתמים להמנע מעשיית הסדרים שאינם כתובים בתשקיף. ויוער. הטענה כי רני"ע אינה מתירה לפרסם התחייבות לקליטת היצעם, אבק של הטעיה בה. הסדר לקליטת היצעם שמטרתו להשפיע על שער המניה אסור ופסול מעיקרו ועל כן לא יעלה על הדעת להכלילו בתשקיף.

ג. לאחר לימוד הראיות אני קובעת כממצא כי קשה למצוא בפיו של מתי גרסה אחת ויחידה לשאלת השאלות לעניינו של סעיף אישום זה והיא השאלה בדבר המועד בו התגבש ה"הסדר" לו טוען מתי. בחינתה של שאלה זו ותשובה בנקודה זו יהוו בסיס לבחינת כל השאלות הנשאלות בהמשך והן השאלות העוסקות בנושא העבירות הכרוכות בתשקיף.

ד. זה המקום והזמן לעסוק בדרך בה נפתחה החקירה. מתי מוזמן לחקירה ביום 1.4.98, הוא נחקר תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירות של אי דיווח על שינויים בהחזקות בעלי ענין, מכירת מניות באומל לאלקרו בתקופה שאינה נוגעת לכתב האישום. תשובותיו לשאלות הנשאלות באותה חקירה נרשמות בת/29 ולמחרת אותו יום, ביום 2.4.98, עורך החוקר שחקר את מתי, עת/17 "זכ"ד שיחה עם מתיתיהו באומל" (ת/26).

על פי אותו זכ"ד מתי מספר לחוקר כי חברת באומל ניהול רכשה את מניות באומל במהלך ימי המסחר הראשונים שלאחר ההנפקה, הוא ביקש לא

למסור פרטים נוספים לגבי אופן רכישת המניות אך "הבטיח כי יתן הסבר מפורט עד סיום הודעתו אך בתנאי שהדברים שיאמר לא ירשמו בהודעתו".

בהמשך אותם דברים מסר מתי לחוקר כי אנשי יל"ר פעלו בני"ע של באומל ניהול וכי ביקש כי הדברים לא ירשמו בהודעתו "מאחר ועדיין ישנה תביעה של דיסקונט כנגדו וכן כיוון שהוא רוצה לתבוע את דיסקונט...".

ואלה הם עיקר הדברים שנכתבו בזכ"ד :

"מר באומל סיפר, כי לקראת מועד תחילת המסחר במניית באומל משה בע"מ, שוחחו איתו אנשי דיסקונט, ובהם מאיר דלאל, ואנשי י.ל.ר, ובהם מר טייכר, ואמרו לו, כי לקראת תחילת המסחר במניה עליו להכין חשבון בבנק, ולהכניס לחשבון מיליון ₪, מאחר ובימי המסחר הראשונים יהיו היצעים במניה ועליו לרכוש את היצעים על מנת לאותת לשוק שיש בעל בית למניה, וכי בעלי העניין לא יתנו לשער המניה לרדת, לדבריהם זה עוזר ליציבות בשער המניה והחברה נראית יותר אמינה."

זכ"ד זה הוא אבן ראשה של החקירה ועל סמך הדברים שנרשמו בו החליטה הרני"ע לפתוח בחקירה נגד הנאשמים וזאת, לאחר עבור למעלה מ- 3 שנים ממועד ביצוען של העבירות בהן נחשדו.

אין לי אלא להצר על דרך פעולתו של החוקר . החוקר שומע תלונה המכילה מקבץ האשמות נגד חלק מהנאשמים אך אינו מעלה את הדברים על הכתב ישירות מפי אמרם בדרך של גביית הודעה מסודרת.

הרישום שעורך החוקר למחרת היום אינו מלווה בנייר טיוטה שנכתב, אם נכתב, בזמן אמת, מסמך אשר מאפשר לחזק את הדברים הנכתבים על ידו בזכ"ד ומאליו ברור כי קיים חשש לאי דיוק בדברים ובעיקר בנושא המועדים, הנושא אותו הגדרתי כנקודת מוצא לבחינת האישום.

זאת ועוד. בתחתית הזכ"ד נרשם מפי מתי כי "...יהיה מוכן למסור על כך עדות מפורטת בשלב יותר מאוחר..." ופירוש הדבר כי לו תחמושת נוספת

כנגד הנאשמים, כולם או חלקם, אך גילויים בשלב זה ידחה בשל מערכת יחסיו עם בנק דיסקונט.

החוקר אינו דורש ממתני, כבר באותו מעמד, למסור לו את כל הידוע לו וכך נדחית חקירתו של מתני עד ליום 10.6.98 או אז נגבית הודעתו-תלונתו כנגד הנאשמים (ת/30).

התוצאה היא כי בפנינו מסמך אשר יש חשש כי נפל בו פגם. עם זאת, זה החומר המצוי והוא אשר ישמש אותי בבחינת השאלות שבמחלוקת.

ה. על פי המתואר בת/26 בפנינו התגלמותה של התכנית לקליטת ההיצעים, עליה מספר מתני, לראשונה, מרצונו החופשי. מדבריו בת/26 אנו לומדים בבירור כי התכנית המדוייקת, לפיה עליו להכין מיליון ₪ לרכישת היצעים על מנת לשמור על יציבות שער המניה, נוצרה לקראת מועד תחילת המסחר (24.1.95) היינו, לאחר פרסום התשקיף (29.12.94). חיזוק לכתוב בת/26 אנו מוצאים בהודעתו העוקבת של מתני בחקירתו מיום 10.6.98 (ת/30) ומעט מן הדברים הכתובים בה יובאו להלן:

"לפני ההנפקה פנו אליי במשותף דלאל וטייכר והודיעו לי שאני צריך לארגן סכום כסף בסדר גודל של עד מיליון ₪, שיהיו פנויים כדי שהמניה לא תהפוך אחרי תחילת המסחר למניית זבל שיורדת".

מתני אף נותן לנו, באותה הודעה, לוח זמנים ברור:

"לפני ההנפקה ישבתי עם דלאל מדיסקונט חיתום ויוסי טייכר מי.ל.ר לבקשתם, ובפגישה הם העלו בפעם הראשונה שאנחנו צריכים לדאוג לסכום של מיליון ₪ כדי לתת תשובה להיצעים שמופיעים בימי המסחר הראשונים, כי מניסיונם יש היצעים כאלו, והם מייצעים לי שלדעתם אני חייב לקלוט את ההיצעים כדי לשמור על שם החברה ועל חוזה המניה... הפגישה עם טייכר ודלאל התקיימה לאחר שניתן ההיתר של הרשות ליציאה בהנפקה, והפגישה התקיימה במשרדי דיסקונט חיתום אצל דלאל. בפגישה נכחו דלאל וטייכר ואנוכי...ומאחר והשיחה הייתה לאחר אישור הרשות ביציאה להנפקה, אני הרגשתי עצמי דחוק ללא

יכולת לסרב, כיוון שההנפקה כבר אושרה. ... לי לא הייתה ברירה אלא להסכים להצעה שלהם, כיוון שההנפקה עמדה לצאת שבוע לאחר מכן".

בהודעה זו חוזר מתי בעקביות על דבריו בזכ"ד (ת/26), הוא אמנם מקדים מעט את מועד השיחה עם דלאל וטייכר, מציין כי מדובר בשבוע לפני ההנפקה, אך גם כאן הוא נוקב בלוח זמנים ברור ומדוייק.

משני המסמכים גם יחד ניתן ללמוד כי ההסדר התגבש לקראת מועד תחילת המסחר במניה לאחר שניתן ההיתר לצאת להנפקה וכשבוע לפני ההנפקה. המשתמע מן הדברים הוא כי לגרסתו של מתי נושא מיליון השקלים למטרת קליטת ההיצעים ומניעת ירידת שער המניה עלה לאחר שניתן ההיתר לפרסום התשקיף ולאחר שפורסם התשקיף.

דברים אלה, הן בזכ"ד והן בת/30, עולים בקנה אחד עם העובדה שהבקשה לאשראי הוגשה לבנק ביום 20.1.95 (ת/20), 4 ימים לפני תחילת המסחר כמו גם עם העובדה שהחשבון נפתח ביום 22.1.95 (ת/9) ולאחר מכן נתן מתי לילר יפוי כח לפעול באותו חשבון.

הדברים משתלבים גם בדבריו של מנהל הסניף דואניס, עת/20, המעיד כי במועד קרוב להנפקה עלתה הבקשה להלוואה בסך מליון ₪, הוא אינו זוכר מי פנה אליו בנושא מתי או החשב ואינו זוכר כל שיחה בנושא עם משה. משה מחזק את דברי דואניס – הוא מכחיש כי פנה לבנק על מנת לקבל אשראי ומעיד כי לאחר שיחתו עם טייכר צלצל אליו דואניס והודיעו כי התקבל אישור לאשראי. אם נטען על ידי מתי כי ההלוואה אושרה מבלי שביקש כלל, מדגיש דואניס כי ב-27 שנות עבודתו כמנהל סניף מעולם לא "רץ אחרי מאן שהוא לקבל הלוואה...אני לא חושב שבנקאי הולך ברחוב ומחלק מליון...". (עמ' 1454), הוא לא היה כפוף להוראות לענין דרך טיפולו בנושא ואנשי דיסקונט חיתום לא פנו אליו בכל בקשה בענין זה.

אין עקביות בגרסאותיהם של מתי ומשה בשאלה מי פנה לבנק בבקשה לקבל אשראי וחוסר העקביות תורם למשקל הקביעה כי ההסדר הכולל הלוואה של מליון ₪ גובש, אם גובש, לאחר התשקיף.

עדי התביעה, אנשי הבנק, העידו כי מתי או מי מטעמו פנה לבנק בבקשה לקבלת אשראי. לטענת מתי הוא עצמו לא הגיש בקשה לקבל אשראי מהבנק והבנק הוא מי שהודיע לו כי עומד לרשותו אשראי של מליון ₪ וכי הוא מוזמן לבוא לקבלו לאחר החתימות הנדרשות. לדבריו, בראשית פנה אביו לדואניס בבקשה לקבלת אשראי אך נדחה ומאותו שלב זנחה משפחת באומל את הבקשה עד שהוזמנה לבוא ולקבל את האשראי שהועמד לרשותה (ת/30 ושם, עמ' 1220, 1382-1387, 1973).

בהודעותיו טוען מתי כי טייכר אמר לו כי יסדיר לו אשראי של מליון ₪ (ת/26) ואילו בהמשך הוא טוען כי אנשי דיסקונט חיתום הם שארגנו לו את האשראי (ת/30 עמ' 1). מדבריו של מתי עולה כי הבקשה לאשראי נפלה לו מידי שמייס או מידי החתמים אשר ביקשו לאפשר את קיומו של "ההסדר": החתמים פעלו עבורו והסדירו את האשראי ללא מעורבותו והכל על מנת להכין את הקופה לקליטת ההיצעים. בעדותו מתי מבהיר כי לא ידוע לו פוזיטיבית על התערבות דיסקונט חיתום ואת שאמר בדבריו בחקירה, אמר על סמך חשד או השערה.

על פי עדותו של דואניס הטיפול בבקשה לאשראי היה שגרתי, אף לא אחד התערב למענו של באומל, לא בסניף ולא מחוצה לו.

דברים אחרונים אלה, נתמכים בעדות סגנו של דואניס, שלאם (ע/12), המעיד כי אנשי דיסקונט חיתום לא פנו אליו בכל בקשה בנושא.

מעדויותיהם של כל אנשי הבנק עולה כי בקשת האשראי של באומל אכן עברה הליך מזורז, אך הם מעידים, זה אחר זה, כי בקשות אשראי דחופות הן דבר שבשגרה ולשם כך יש בבנק נהלים לטיפול בבקשות כאלה. לגבי דידם עניינם של בני באומל לא היה חריג, איש מהם לא היה נותן ידו לאישור אשראי בהליך לא תקין או למטרה בלתי חוקית. בבנק קיים מדרג סמכויות לטיפול בסוג זה של בקשות והבקשה נדונה ואושרה על פי המדרג הקבוע כאשר מטרת האשראי רשומה, מפורשות, בבקשה (נ/2).

ב"כ הנאשמת 5 מפנה לפרוטוקול הועדה אשר דנה בבקשה – ת/21 – ממנו,

לדעתו, ניתן ללמוד על הבדיקה המדוקדקת והקפדנית שקדמה לאישור אשר בו נרשם כי שווי המניות הנרכשות של באומל הוערך ב-"0" לצורך בטוחה לחוב. הועדה אישרה את מתן האשראי בהסתמך על מכלול הביטחונות האחרים של המשפחה בתוספת הערבויות האישיות שלה, ועת/14 משורת "הבנקאים" מבהיר כי ההתייחסות לשווי המניות כ-"0" מהווה אקט של החמרה עם הלקוח הנדרש להציג בטחונות אחרים.

ב"כ התביעה חולקת על הדברים ומציגה שורה ארוכה של ליקויים אשר, לדעתה,

נפלו באישור המזורז של ההלוואה ומבקשת לקבוע כי לנאשמים היתה יד בהליך המזורז. לא מצאתי כי רשימת הפגמים עומדת בסתירה לעדויות אנשי הבנק אך אני מוצאת עצמי פטורה מניתוח מדוקדק של הנושא מאחר ואינו תורם לענייננו. יש לזכור, פעם נוספת, כי בהליך פלילי עסקינן ולא בנגזרותיו האזרחיות.

לכאורה, עדותו של מתי לפיה נערך הסדר שלא גולה בתשקיף עומדת בניגוד למסמכים שנעשו על ידו בזמן אמת ואנו חוזרים לשאלה האם ניתן לקבל את הגרסה כי היה הסדר מחייב משל מדובר בחוזה על פי יעוץ, או, שמא מדובר בחילופי דברים אשר לא התגבשו לכלל כוונה או גמירות דעת אשר אין בבסיסם כל הסכם מחייב. אין ספק כי אם קיים "הסדר" הרי שלמתי יד ורגל בהסדר והוא שותף לו, כפי שכבר קבעתי לעיל.

בהערת אגב, יאמר. טענת התביעה, כי הנאשמים לא דרשו מבאומל להגישה בקשה מסודרת במועד קודם למועד בו הוגשה בפועל, מאחר ולא ניתן היה להגישה לפני ההנפקה בשל גובה החוב של באומל לבנק, אינה מבוססת והיא בבחינת השערה אשר אין מקומה בדין הפלילי.

ו. בהמשך הדרך מתי משנה גרסתו בנושא לוח הזמנים להסדר בדבר קליטת ההיצעים ונראה כי לא בכדי.

על פי הודעתו הנוספת מיום 19.7.98 (ת/31) באחת מהפגישות עם טייכר ודלאל, פגישה שהתקיימה לפני 29.12.94 ופירוש הדבר לפני פרסומו של התשקיף, אמרו לו השניים כי יש "**לשים כסף**" כדי לתמוך במניה, טייכר

דיבר על סכום של מליון ₪ ואילו דלאל הודיע לו שיבדוק מה ביכולתו לעשות על מנת לעזור לו להשיג את הסכום המדובר.

על גרסה זו חוזר מתי משלב זה ואילך, כאשר בת/32 הוא מצרף את הדר לדרישת המליון ₪ וכך, נכרך לראשונה שמו של הדר בפרשה. בעדותו מגולל מתי דבר קיומן של שלוש פגישות. האחת, עם טייכר ודלאל, השניה, "ישיבת הקרב" והשלישית, עם טייכר ודלאל בנושא יפוי הכח לילר. לשיטתו, כבר בפגישה הראשונה הועלתה הדרישה להסדר דהיינו, תוכנית הקליטה רקמה עור וגידים כבר במעמד זה ולפני פרסום התשקיף.

הישיבה השניה היא המפגש אשר התקיים בדיסקונט חיתום לפני פרסום התשקיף ובו השתתפו הנאשמים וכן סומך ואולי אף עו"ד הייק, המפגש היה סוער וזכה לכינוי "ישיבת הקרב". מתי מתאר עד כמה היה נסער בישיבה זו בשל הצטברותם של מספר גורמים: ההוצאות הכספיות הכבדות עד לאותו שלב, הדחיות בהנפקה, ההפחתה בשווי החברה, הורדת אחוז החיתום והעמלות הגבוהות.

לדבריו, הקש ששבר את גב הגמל הייתה דרישת המליון ₪ שהציבו לו הנאשמים, דרישה עליה שמע מהם כבר בעבר עובר לישיבת הקרב. הוא הרים קולו ואז טייכר, דלאל ואפריימי הוציאוהו מן החדר על מנת להסותו ולהסתיר מפני שאר הנוכחים בחדר את דרישת המליון.

שמו של אפריימי נזכר כבר בחקירתו השלישית של מתי בקשר ל"ישיבת הקרב". לדבריו, בעת שהעלה את הנושא של "מליון השקלים שאני הייתי צריך להביא כדי לתמוך בשער המניה לאחר ההנפקה...", אפריימי וטייכר משכו אותו מחוץ לחדר ושניהם אמרו לו מה עליו לעשות "אני לא אביא מליון כדי להביא את ההיצעים, זה היה לפני האישור לתשקיף..." (ת/31 עמ' 1-7). הוא בטוח שאפריימי ידע שהוא אמור לקנות מניות באומל לאחר ההנפקה "כי הוא מיהר יחד עם טייכר להרגיע אותי, שאני לא אצרח על המליון הזה" (ת/31 עמ' 5, ש' 13-17).

טייכר טוען כי אינו זוכר ישיבה זו, דלאל אינו מכחיש דבר קיומה באמצע דצמבר '94 אך מכחיש כי היה אירוע בו מתי התפרץ.

סומך מעיד כי באותה ישיבה "יכול להיות" שמתו התעצבן, באותה תקופה הוא "... באמת כעס הרבה" (שם, עמ' 2960 ש' 8) וטען כל העת כי מפחיתים מערכה של החברה. הוא זוכר כי מתי יצא עם דלאל וטייכר ואם אפריימי היה נוכח באותה ישיבה, אזי גם הוא יצא עמם. הוא עצמו אינו יודע לשם מה הם יצאו מהחדר, הוא לא שם לב למה שקדם ליציאתם ועל כן אינו יכול להעיד על כך.

סומך מוסיף כי על מליון הש"ח שמע מפי מתי לראשונה במועד קרוב ליום המסחר הראשון, מתי סיפר לו אז כי המשפחה הקצתה בערך מליון ₪ לרכישת מניות. מתי הוסיף והסביר לו כי במידה והמחיר ירד ב- 30% מתחת למחיר ההנפקה, תמצא המניה ב"מחיר מציאה", "מחיר אטרקטיבי" ועל כן כדאי למשפחה לרכוש מניות ואולי למכור אותן לאחר מכן ברווח. באותו מעמד הוא שאל את מתי אם מהלך כזה הוא חוקי ונענה כי הנושא טרם נבדק משפטית ואז הרימו טלפון למשרד עוה"ד מ. זליגמן ודיברו עם עו"ד חת או עו"ד הייק במטרה לוודא חוקיותו של צעד כזה. התשובה אותה קיבלו הייתה כי בעלי ענין יכולים לרכוש מניות לאחר ההנפקה בתנאי שידווחו על כך.

יצויין כי אליבא דמתי, בחקירתו הראשית, במהלך ישיבת הקרב התייעץ עם עו"ד הייק בענין חוקיות המהלך לרכישת היצעים ואילו בחקירתו הנגדית הוא מודה כי עשה זאת שלושה ימים לפני יום המסחר הראשון, כפי שמעיד סומך.

נמצא כי גם לגבי אירוע זה אין בפני גרסה אחת וגרסתו של מתי אינה מתיישבת עם גרסת האחרים. סומך, הדמות הנייטרלית, האובייקטיבית, אינו זוכר כי באותה ישיבה עלתה תוכנית כזו וגרסתו בדבר המקור לזעמו של מתי עולה בקנה אחד עם גרסתם של הנאשמים. התוצאה היא כי אין לקבוע כי "הקרב" פרץ בשל התוכנית וגרסתו של מתי, בנקודה זו, נדחית.

ח. הודעותיו של משה, האב, אינן יכולות להועיל לבחינתו של נושא זה. משה מודיע בהודעתו הראשונה (ת/48) כי אינו יודע "איך התנהל כל הסיפור הזה", בזמן ההנפקה הבנק "הכניס מליון ₪ לחשבון" כאשר המטרה

הייתה, כנראה, שיהיה ניהול חיצוני של החברה הציבורית שתקום. "מה שקרה עם המליון הזה זה בהנפקה כנראה באו שני בחורים צעירים, אחד שמן אחד רזה, מאלה שטיפלו בהנפקה, אני חושב מילר והיה את זה שהיה בעל הבית שם יוסי טייכר... ואז הם אמרו שצריכים לשמור שהמניות לא יעמדו בימים הראשונים והם כנראה דיברו עם דיסקונט, שם היה אחד נמוך עם שפם... לא זוכר איך קוראים לו. הוא היה מדיסקונט אבל לא מאלה מסניף חיפה אלא מת"א... יוסי טייכר כנראה דיבר עם דיסקונט מת"א והיה פה עד... דלאל (זה שמקודם אמרתי שהוא היה נמוך עם שפם קטן, אני זוכר כי זה שם ערבי) שיתנו כסף לחשבון של פ.מ. באומל שמשם הם יקנו ני"ע שהניירות האלה לא יפלו" (ת/48 עמ' 2 ש' 23 ועמ' 3 ש' 11-1).

גם בהודעתנו הנוספת (ת/49 א') אין משה נוקב במועדים אשר יש בהם לתמוך בגרסה כלשהי.

בעדותו מאזכר משה, לראשונה, מועדים העולים בקנה אחד עם לוח הזמנים המתוקן שמוסר מתי.

באמצע 12/94 דהיינו, לפני מועד פרסום התשקיף נפגש עם טייכר ובפגישה זו, בה הוא סבור כי גם הדר השתתף, הועלתה הדרישה לקליטת היצעים על ידי לקיחת אשראי של מליון אשר ישמשו לרכישת המניות. הוא התנגד "אמרתי לעצמי, איזה טומטום... שאני אלך להנפקה ואני אקנה ניירות שלי, אקח מליון שקל פרטי שלי, לא הסכמתי בשום פנים ואופן" (עמ' 2358 ש' 4-7). באותו מעמד אנשי ילר הסבירו לו כי הרקע לדרישה זו הוא החשש מפני נפילת המניה בימים הראשונים של המסחר בה והצורך לשמור על שמה הטוב של החברה. הוא זוכר אירוע זה באופן ברור מאחר והיה מדובר במפגש בו הוצב לו אולטימטום, מפגש אשר היה טראומתי עבורו. הפגישה התקיימה במשרדו, טייכר הגיע עם הדר והם הסבירו לו כי קליטת היצעים חייבת להתבצע. התפתח ביניהם ויכוח, ובמהלכו טייכר ביקש לקום וללכת לאחר שהסביר לו כי הוא זה שמכיר את הבורסה וללא קליטת היצעים לא ניתן לצאת להנפקה ואף אמר לו כי קליטת היצעים תשרת את שמה הטוב של החברה. בשלב זה הוצג לו האולטימטום - אם לא יסכים לקבל את דרישתם לא יעבדו עמו. עוד הוסיף טייכר והבהיר לו כי יש למלא את סל הקליטה בכספים אותם ניתן לקבל באשראי מהבנק והוא ודלאל ידאגו לכך.

הדבר לא נשא חן בעיניו. הוא הבין כי כדי להחזיר חוב של מליון ₪ מדובר, בפועל, בשני מליון ₪ אך למרות זאת החליט לצאת להנפקה בעיקר בשל להיטותו הרבה של מתי לעשות זאת.

"אני הייתי כל כך בטוח בחברה שלנו וכולם הכירו אותה. לא חשבתי שמישהו ירצה בכלל למכור את המניות שלה... אז לא הבנתי למה שימכרו, למה שתפול המניה... טייכר אמר שהוא בטוח שזה יפול. הוא לא אמר שהוא חושב אלא בטוח... אז צריך כמה ימים להחזיק את המניה כדי שלא יפול המחיר שלה... הוא אמר בשביל זה הוא ידבר עם דיסקונט, עם דלאל שיתנו כסף לפ.מ. באומל שמשם יוכלו לתת הוראות לקנות מניות שהם לא של באומל שלא יפלו" (עמ' 4 ש' 11 ואילך).

דלאל, בהודעתו, מציין כי משה הוא אדם פסיבי, צנוע, עדין ושקט (ת/38 עמ' 5 ש' 2-3) ואף אני התרשמתי כי מדובר באדם המנסה לדבוק באמת ומבקש למסור את הידוע לו. אך, לאור המכלול העולה מעדותו לא ניתן לבטל את החשש כי הפרטים מתערבבים אצלו עם עדויות שמיעה מאוחרות וזאת, מאחר ולא ליווה את כל נושא ההנפקה באופן צמוד מתחילתו ועד סופו, כפי שהוא עצמו מעיד.

הקשר המשפחתי של האב והבן מכניס לתמונה את הכלל עליו דיברה הפסיקה לא אחת והוא כי:

"כשבאים בני משפחה אחת להעיד, כולם, בלשון אחת נגד יריב בדין של אחד מהם, שומה על בית המשפט להזהיר עצמו הזהר היטב- שמא עדותם של כל אלה אינה אלא עדות קרובים מלומדה, אשר נובעת מקשר שקשרו ביניהם, כדי לעזור זה לזה בריבו. מקום שיש בלב בית המשפט ספק קל שבקלים פן אמנם קיים חשש כאמור- יצדק בית המשפט אם יראה בעדויות ההן - עדות אחת בלבד, להבדיל משתי עדויות אשר אחת מסייעת לעדות האחרת".

([ע.פ. 127/62](#) מרסל בן בסט נ. היועמ"ש, פד"י ט"ז 1375 בעמ' 1376).

לאור האמור, החשש לקשר בין עדותו המאוחרת של מתי לבין זו של משה מביא אותי לקביעה כי עדותו של משה אינה יכולה לשמש תניא דמסייע לעדותו של מתי.

ט. עת/15 הוא עו"ד גבי הייק, מי שהיה עו"ד ההנפקה והיועץ המשפטי לבני משפחת באומל בענין ההנפקה.

בהודעה שנגבתה ממתי לאחר רענון זכרונו ולקראת עדותו (ביום 29.10.03) מעלה מתי, לראשונה, את העובדה כי עו"ד הייק אמר לו **"כל ההסכם הזה שלי עם ילר ודיסקונט חיתום הוא לא חוקי... כל ההסכם הזה.... אסור לו להעשות... הוא לא נכנס לפרטים... והוא גם לא הציע לי פתרון אחר"** (ת/33 עמ' 1 ש' 27-30).

מדבריו של מתי עולה כי עו"ד הייק היה בסוד הענין וכי, לכאורה, נתן ידו לקיומו של הסדר בלתי חוקי.

מעדותו של עו"ד הייק נלמד כי לא הובא לידיעתו כי הנאשמים הגיעו להסדר בדבר קליטת היצעים, עובר ליום פרסום התשקיף או לאחריו, יתכן כי בני משפחת באומל שאלו אותו **"... אם הבעלים רשאי לקנות את המניה והתשובה חד משמעית הייתה שכן, שבעלי החברה יהיו חייבים לדווח על הרכישות אבל אין בעיה עם הרכישות האלה"** (שם, עמ' 902 ש' 11-15). ואולם, בני משפחת באומל לא שאלו אותו, מעולם, אם הם יכולים לתת התחייבות לרכוש היצעים בכל שלב שהוא: **"לא, זה בפירוש לא נשאל. אם זה היה נשאל זה היה מופיע בתשקיף, בהחלט"** (שם, עמ' 906, ש' 13-7). עו"ד הייק אינו מכיר כל התחייבות או הסדר בין מתי לחתמים, הוא מניח שלו היה הסדר כזה בני משפחת באומל היו מדווחים לו והיו מבקשים לעגן זאת בצורה משפטית **"אין ספק שהם הבינו שכל הסדר שיש להם לגבי ני"ע הם חייבים לבוא לדווח לי עליו"** (עמ' 909 ש' 17-16).

מהימנה עלי עדותו של עו"ד הייק כי לא עסק בשאלה בדבר קליטת היצעים מאחר ולא נשאל בנושא לגופו של ענין ואם נשאל נתן תשובה כללית לשאלה כללית.

במצב דברים זה חתם עו"ד הייק על מכתב הנוחות נ/7, הוא מכתב בו מאשר עו"ד הייק לדיסקונט חיתום כי לא הובא לידיעתו מידע בדבר הסדר שלא גולה בתשקיף.

נ/7 הוא מסמך עוקב לנ/6 והוא "מכתב נוחות" ממתי המופנה לדיסקונט חיתום ובו הוא מצהיר כלפיה כי אין בתשקיף פרט מטעה והוא מתחייב להמנע מעשיית הסדר שאינו כתוב בתשקיף.

נ/6 מחזיר אותנו למתי, הפועל בהמשך בניגוד להתחייבות שלו עצמו באותו מסמך. יתר על כן. אם אכן יש אמת בגרסתו של מתי, אזי מתי מציג בפני עו"ד הייק מצג שווא וזוכה לקבל מידי את נ/7 בטענות שווא.

לאור עדותו של עו"ד הייק, על פיה ברור לו שכל הסדר שיש לבני משפחת באומל לגבי ני"ע ידווח לו, ניתן להניח כי לו היה קיים הסדר עובר לפרסום התשקיף, היה מתי מערב אותו בנושא. טענתו המאוחרת של מתי, כי לא רצה לערב את עו"ד הייק בדברים ולסבך אותו, אינה מסברת את האוזן (ת/33 עמ' 2 ש' 3-4, ת/33א' עמ' 1 ס' 1). הוא הדין בהסבר שנותן מתי בבית משפט להתפתחות גרסאותיו בנושא זה.

י. סומך מעיד כי לא שמע כל טרזניה נגד החתמים הבאים למתי בדרישה כספית דהיינו, להכין סכום של מליון ₪ לקליטת היצעים: "... המשפחה קרוב ליום המסחר הראשון החליטה שהיא מקצה סכום מסויים ובמחיר מסויים היא מחליטה לקנות את המניות האלה. השיקול היה האם שווה להם כלכלית לקנות את הניירות האלה או לא שווה להם כלכלית... זה מה שאני ידעתי" (שם, עמ' 2 ש' 10-1).

דבריו אלה של סומך משתלבים בעובדה כי אך ביום 20.1.95 מגישה משפחת באומל את הבקשה לקבלת אשראי מהבנק ובמועד סמוך ניתן לילר יפוי כח לפעול בחשבון (ת/4א').

יא. נמצא כי קיימת אי בהירות בעדויותיהם של מתי ומשה לגבי מצבה של החברה עובר להנפקתה ואני סבורה כי נושא זה ראוי לבחינה במסגרת האישים הראשון.

על פי עדותו של מתי עובר להנפקה היה מצבה של החברה טוב. הבנק, באמצעות מר אלקלעי (עת/21), העלה את הרעיון לצאת להנפקה. דואניס מנהל הסניף הפנה אותו לדיסקונט חיתום ואילו ידיד שלו הפנה אותו לילר ולטייכר.

משה מעיד כי עבד עם הבנק מאז 1976. עד להנפקה היה מצב החברה טוב מאוד, מעולם לא נתקל בבעיות בקבלת ערבויות והוא פיתח מערכת יחסים טובה ביותר עם דואניס, מנהל הסניף. לדבריו, דואניס הוא מי שהמליץ לו להכנס לבורסה, לגייס כסף, לשחרר ערבויות אישיות של הבעלים (ת/49א') ואם דואניס מכחיש זאת, הרי בוודאי התבקש לעשות כן, מאחר ודואניס הינו אדם ישר ולא יתכן שיכחיש שיתכחש בעדותו לדברים שאמר לו. יצויין כי גם מתי אינו חולק על הגינותו ויושרו של דואניס.

העדויות של משה ומתי אינן עולות בקנה אחד עם הודעותיהם. על פי הודעותיו של משה (ת/48 ות/49א') לפני ההנפקה הייתה החברה בחובות, הוא אינו זוכר את היקף החובות (ת/48), היקף החובות הגיע למספר מליונים (ת/49א'), היו חובות שהגיעו לחברה בגין עבודות שביצעה אך הכל היה משועבד לבנק. "אני זוכר ... כל חודש היינו צריכים לתת דיווח מה התזרימים שצריכים להכנס ... ואיזה כספים לצאת" (ת/48, עמ' 2 ש' -8-11).

בעדותו מתאר מתי את הקשיים בהם הייתה מצויה החברה. מצבה הכספי של החברה לא היה טוב גם לפי עדותו של סומך. עד זה מספר כי אמנם לחברה היו הכנסות אך "המצב בבנקים היה מאוד לחוץ ... לאורך כל הדרך ... החברה לא הייתה בסיטואציה שצריך לסגור אותה מחר אם לא יוצאים להנפקה..." אך נושא הבנקים היה "מטרד" מבחינת המשפחה בשל הערבויות האישיות של המשפחה בבנק, כשרוב הנכסים שלהם משועבדים לבנקים. ממתי למד לדעת כי מטרת היציאה לבורסה הייתה להחזיר כסף לבנקים, לשחרר את הערבויות האישיות ולגייס הון על מנת לפתח עסקים נוספים.

מכלל העדויות עולה כי לבאומל היה שם של חברה טובה, חברה מבוססת ואמינה, חברה אשר לה צבר עבודות המעיד על היקף פעילותה. לצד עובדות

אלה, מן העדויות עולה בבירור כי היציאה לבורסה באה כדי להקל על הלחץ הכספי המתמיד ולאפשר לחברה ולבני משפחת באומל לשקול הערכות מחודשת, הרחבת העסקים או שינוי בטיבם ובסוגם.

יב. את נושא קליטת ההיצעים בדברי הנאשמים אבחן על פי הנאמר בהודעותיהם הראשונות. גם לגביהם, כפי שקבעתי לגבי מתי, יש התפתחות בהודעות המאוחרות כאשר קו הגנה דומה עולה מהן ועל כן, המידע האמין יותר יתקבל מניתוח הודעותיהם הראשונות, ההודעות מיום 13.7.98. יצויין כי דלאל גוזר על עצמו "תענית דיבור" חלקית בהודעה המאוחרת ולגביו לא ניתן להשתחרר מן הרושם כי הוא עושה כן על מנת לארגן לעצמו "פסק זמן" להכנת קו הגנה ראוי.

עוד יאמר בפסקה זו כי מקריאת הודעותיהם הראשונות של הנאשמים עולה כי בראשית הלכו זה כנגד זה, כאשר האחד מנסה להעביר אל כתפיו של השני את האשמה ואת האחריות לביצוע המעשים. בהמשך הדרך נקטו הנאשמים בקו הגנה חדש והם יוצאים לחזית אחת, הודעותיהם ועדויותיהם תומכות זו בזו והם הולכים, כמעט לאורך כל הדרך, זה בצד זה.

כל הנאשמים נחקרים בנושא התרמית בני"ע וההסדר לקליטת היצעים, כאשר בחקירתם הראשונה לא כולם מוזהרים כי יחקרו בנושא התשקיף. החקירות הראשונות כמעט ואינן עוסקות בענין פרט מטעה בתשקיף וכך יוצא כי בחקירתם זו אין הנאשמים נדרשים להתייחס ישירות ובפירוט הנדרש לנושא זה.

למעשה כל הנאשמים מודים בפה מלא כי נושא קליטת ההיצעים עלה, בדרך זו או אחרת, בישיבות או בשיחות בינם לבין מתי ומשה. השאלה היא רק מה הדרך בה נאמרו הדברים, האם מדובר בתנאי שאין בלתו, בתנאי שאם אין משפחת באומל עומדת בו לא יצאו הנאשמים בתשקיף ובהנפקה.

על פי טייכר מעולם לא נאמר למשפחת באומל לרכוש ני"ע של החברה, כל נושא הרכישה עלה רק בעקבות התוצאות המאכזבות של ההנפקה. הוא

הסביר למתי כי אינו מחוייב לקלוט היצעים אך שער המניה עלול לרדת ואם אינו רוצה להכשל או להרשם כמי שקבע שיא של נפילות, עליו לרכוש מניות. ככלל, כל הנושא של קניית מניות על ידי בעלי ענין נקבע רק לאחר הנפקה, על פי המצב בשוק, כך שאין כל מחוייבות בין בעל הענין לבין החתם. כל כוונתו הייתה ליתן למתי, כבעלים של החברה, את המידע העובדתי הכרוך במסחר בבורסה על מנת שיוכלו לקבל החלטה מושכלת ולא יאמרו לאחר מכן **"למה לא אמרת לי?"** (ת/ת 39 עמ' 17 ש' 31). הוא מנער חוצנו מנושא המליון, הוא לא היה מעורב בקטע זה ואינו יודע מי סידר לבאומל אשראי בסך מליון ₪ **"... אני מודיע בשבועה... שאין לי צל צלו של מושג. למיטב הבנתי הם אנשים אמידים מאוד"** (ת/ת 39 עמ' 8 ש' 31-32). אין ספק כי טייכר, הטוען כי עד שנחקר לא ידע כלל על אשראי בסך מליון ₪ אינו מדייק, בלשון המעטה, אם לאור פעילותו ואם על פי ת/ת 1 המדבר בעד עצמו.

לדברי הדר לאחר שמתו התעקש לצאת להנפקה הוסבר לו כי עליו לפנות למעגל של אנשים בקרב לקוחות החברה על מנת להגדיל את חוג הרוכשים **"תארנו לעצמנו שמשפחת באומל תבצע רכישות, זה היה ברור... כיוון שהיו שיחות עמם... ובהם הזכרה אפשרות סבירה שהנייר יורד... הוצע למשפחת באומל שיהיו רכישות מצדם"** (ת/ת 43 עמ' 5 ש' 18-1). אין לו כל ידיעה בדבר השיטה שנבחרה כדי לבצע את הרכישות ויכול להיות מצב בו טייכר ו/או אפריימי "סוגרים" ביניהם על הסדר של מנגנון לביצוע רכישות בהנפקה. רק לאחר ההנפקה נודע לו כי בוצעו רכישות על ידי חברה הקשורה למשפחת באומל, הוא למד על כך מדיווחים של רכישות בעלי ענין, ראה קניות מסיביות והבין כי מדובר בקניות של המשפחה. אם מתי אמר שנציגי ילר ודיסקונט אמרו לו שעליו להערך לקליטת היצעים הוא אינו יכול לסתור זאת, יתכן וכך היה הדבר. באותה נשימה הוא מוסיף כי אינו יודע מי זרק את הרעיון של קניות מצד המשפחה על מנת למנוע ירידת שערים, הוא מניח שהרעיון נזרק לאויר **"ומתי, שהוא בחור חכם, קלט והמשיך עם זה הלאה. מדובר ברעיון של קניות לאחר הנפקה..."** (ת/ת 43 עמ' 9 ש' 25-27).

בדיונים שבהם היו נוכחים אנשי ילר ודיסקונט עלה נושא קליטת ההיצעים בימי המסחר הראשונים, באופן ברור או ברמז, אך נושא כזה עולה בכל דיון לפני תשקיף. בדרך כלל חברה מנפיקה שואלת שאלות בנושא, מתעניינת מה

יקרה למניה לאחר הנפקתה וחוששת מפני ירידות חדות בנייר, אך לא מעבר לזה.

הוא לא ידע על פתיחת חשבון לקליטת ההיצעים ועל קיומו של החשבון נודע לו רק לאחר ההנפקה. אם טייכר טוען שהדר הוא מי שביצע רכישות עבור באומל הדר משיב "..." הוא פשוט זורק את האשמה הלאה, מעביר את הכדור" (שם, ש' 33-30).

לדברי דלאל את ההנפקה הובילו אנשי ילר וכשהוא מדבר על קליטת ההיצעים הוא מתייחס רק לתקופה שלאחר תחילת המסחר במניה. גם לגבי אפשרות כזו "..." לא נראה לי מסחר תקין שמתו יקלוט את ההיצעים אבל אני לא אמור להגיד לטייכר מה לעשות, אלא מקסימום ליעץ לו שימנע מפעולות לא תקינות... אני ידעתי שטייכר מדבר עם מתי לגבי התנהגות המניה בבורסה... מעבר לזה אני לא יודע כלום" (ת/א38, עמ' 12 ש' 32-12). הוא לא במעמד המחייב אותו לומר לבאומל כי קליטת היצעים הינה עבירה על החוק, זה תפקידו של יועץ ההנפקה, ילר, אך כל הפעילות של ילר הייתה "..." די בחשאיות על ידי ילר, אנחנו לא ידענו" (ת/א38 עמ' 20 ש' 16-14).

איני מאמינה לדלאל כי "אנחנו לא ידענו". אכן, דלאל ודיסקונט חיתום חוזרים לתמונה כשבועיים לפני פרסום התסקיף אך מכלל העדויות נלמד כי דבר אינו נעלם מעיניו. הוא היה "..." בקרביים של ההנפקה" (הדר, ת/א43 עמ' 13 ש' 10-13) ונטל חלק פעיל בכל נושא וענין לצדו של טייכר.

אפריימי מעיד כי אתו לא עשו שום הסדר "יש לי שם של אחד שחבל לבזבז זמן ולנסות לדבר אתו על הסדרים, כנראה שאני עוזב את השוק בגלל זה" (ת/א45 עמ' 5 ש' 4-5).

כששוחח עם מתי אמר לו שעליו לקחת בחשבון היצעים בימי המסחר הראשונים אך מתי הרגיע אותו ואמר לו כי "..." הוא מודע לסיטואציה שיכולה לקרות... ולחובתו המוסרית לקלוט היצעים ולמנוע הפסדים לאותם חברים שהוא רוצה להביא להנפקה. קבלתי החלטה לצאת לדרך עם ההנפקה" (ת/א45, עמ' 7 ש' 10-3).

הוא לא התערב ולא בדק כיצד מתי יממש את הבטחתו " אם הלקוח לא כותב בתשקיף שיש הסדרים אז למה שאני אבדוק לו... אני סומך על ההבטחה שלו. אולי בתת ההכרה אני נמנע מלהכנס לדברים האלה ואני לא רוצה לערב את עצמי בעסקים שמאיר עושה עם החתמים ועם המנפיקים. בתת הכרתי ברחתי מהתחום הזה כי ידעתי שזה תחום שחור" (ת/45א, עמ' 9-14).

אני מאמינה לאפריימי כי, שלא כמו דלאל, בחר לעמוד מרחוק, לתת לנערים לשחק לפניו ולעצום עיניים על מנת לברוח מה"תחום השחור". עם זאת, במידה וגובש נושא ההיצעים עובר לפרסום התשקיף, הרי שגם אפריימי עבר עבירה זו ועצימת עיניים אינה פוטרת אותו מאחריות לה. אפריימי מסביר כי הדיבורים עם מתי לא היו בבחינת הסדר לקליטת היצעים, מתי לא התחייב לקלוט, דיבר על חברים שישקיעו במניה ולו חובה מוסרית לדאוג להם מפני התמוטטות המניה אך "...הוא לא הבטיח, למה שאכניס הערה בתשקיף אם זו הכוונה או רצון?... זו לא הייתה התחייבות, היה יכול ברגע האחרון לסגת, או... הכנסת קונים נוספים... אני לא רוצה לקבל התחייבות תשקיפית אולי לא יוכל לעמוד בכך... אם הוא החליט לקחת הלוואה בבנק לאחר שהתשקיף היה פתוח 7 ימים... ואז אירוע כזה שנוצר ומתרחש לאחר צאת התשקיף לא יכול לקבל דיווח בתשקיף" (ת/45 עמ' 12-14).

יג. העובדות מובילות אותי למסקנה כי יש לקבל את גרסתו הראשונה של מתי לענין המועד להעלאת הנושא לקליטת ההיצעים. גרסתו הראשונה של מתי היא ספונטנית, ללא הכנה ומחשבה יתרה ולמרות זאת ניתן בה, כנוצר, לוח זמנים מדוייק ומובנה.

גרסתו המאוחרת של מתי, הגרסה המתפתחת מת/31 ואילך נשמעת מתוכננת, עומדת בניגוד למסמכים שנעשו על ידו בזמן אמת ונסתרת על ידי שאר העדויות. למתי אין הסבר מניח את הדעת לשינוי בגרסתו המקורית, הוא מתגלה, בעדותו, כאדם היודע לכלכל צעדיו, היודע ומבין את העומד בפניו ועדותו אינה נקיה מחישובים והתחשבנויות ולא ניתן לשלול את

האפשרות כי גרסתו החדשה מגמתית ומטרחה להתאים את הנתונים לסכסוכים הכספיים עם הנאשמים.

במצב דברים זה לא נמצא כי התשקיף שפורסם כלל פרט מטעה וכי פגע בחובת הגילוי הנאות העומד בבסיס חוק ני"ע, כי הנאשמים הניעו את ציבור המשקיעים לרכוש מניות על פי תשקיף הכולל פרט מטעה וכי הנאשמים זכו לקבל את אישור הני"ע לפרסם את התשקיף במרמה לאחר שהציגו בפני הרשות מצג שוא.

אשר על כן אני מזכה את הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם באישום הראשון.

האישום השני – סעיפים ד-1, 2, 3, 6, 7 ו-8

א. על פי עובדות האישום השני התכנית לקליטת היצעים, כפי שהוצגה בפני מתי, נגועה במרמה, מרמה המהווה יסוד ומסד לשתי העבירות הראשונות המפורטות בו: הנעה בתרמית לביצוע עסקה בניירות ערך וקבלת יפוי כח במרמה בנסיבות מחמירות.

עיקרו של האישום – הסתרת המניע האמיתי של הנאשמים העומד מאחורי התוכנית לקליטת היצעים והטעייתו של מתי, אשר שוכנע לתמוך במניה על ידי רכישתה והונע לרכוש מניות, חתם על הסכם ניהול תיקים בין באומל ניהול לילר ונתן לילר יפוי כח לפעול בחשבונה של באומל ניהול ולרכוש מניות באמצעות באומל ניהול. מתי הונע, בתרמית, לקלוט היצעים במועדים המפורטים בסעיף 4 לאישום וזאת, באמצעות באומל ניהול.

השאלה הנשאלת היא אם יש בעובדות המפורטות לעיל משום מעשה תרמית המביא להתגבשותה של עבירת ההנעה לביצוע עסקה בני"ע ושאלה נוספת היא האם באמצעות התרמית זכו הנאשמים וקיבלו מידי מתי יפוי כח.

הפסיקה בנושא התרמית בני"ע רבה היא ואסתפק בהנחת אותם כללי יסוד שנקבעו בה אשר יש בהם לשמש מורי דרך גם בענין זה.

סעיף 54 לחוק ני"ע עוסק בנושא המרמה בני"ע וכותרתו היא "תרמית בקשר לניירות ערך". סעיף זה בא להגשים את מטרת החוק ותקנותיו, לשמור על שוק ההון, לשמור על תיעול החסכון במשק להשקעות נוסאות פרי בשוק זה, כאשר הבטחון של ציבור המשקיעים בו נשמר מכל משמר. הסעיף כולו מתייחס לדרכי התרמית השונות וכבר נקבע כי לא ניתן להרכיב רשימה סגורה של דרכים אלה. באשר לעבירת ההנעה, עבירה זו יכולה להיעבר במעשה או במחדל, באמירה, הבטחה או בתחזית, בכתב, בעל פה או בדרך אחרת, או בהעלמת עובדות מהותיות.

על מנת לעמוד בדרישות החוק והפסיקה חייב להמסר לציבור מידע אשר ישקף נכונה את כל הפרטים הצריכים לענין. עם זאת עקרון הגילוי, על אף חשיבותו, אינו מוחלט אלא יחסי. מול אינטרס המשקיעים לגילוי מלא קיים אינטרס החברה להעמיד את היקף המידע המגולה למשקיעים על בסיס סביר. הפסיקה אימצה את מבחן המהותיות כאמת המידה למידע הנדרש בגילוי, כאשר חובת הגילוי אינה לגלות כל מידע אלא אך מידע מהותי למשקיע הסביר.

([1207/02](#) דרין נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, תק מח 2004 (3) עמ' 95)

"תפיסת היסוד של דיני ניירות ערך היא גילוי, ושוב גילוי ועוד גילוי... מטרת הגילוי אינה למנוע ביצוען של עסקאות גרועות. מטרת הגילוי היא להעניק תשתית של מידע שתאפשר עסקאות מושכלות".

([ע.א. 218/96](#), 123/97 ישקר בע"מ נ. חברת השקעות דיסקונט, דינים עליון, כרך נב', 521).

ב. העובדות, בהתקבצן זו לזו, מלמדות כי מתי לא רומה ולא הוטעה, הגילוי לגביו היה מלא והעניק תשתית של מידע המאפשרת למתי, הפועל לצד הנאשמים ואינו עומד בנעליו של משקיע רגיל, להגיע להחלטות מושכלות. יגעתי ולא מצאתי כי התביעה מתייחסת בסיכומיה לשתי העבירות הנ"ל ונראה כי גם ב"כ הנאשמים לא מצאו את החסר. הם רואים בהשמטה זו

השמטה מכוונת אשר יש בה בסיס לזיכוי הנאשמים מהעבירות על סעיפים 54 (א) (1) לחוק ני"ע ו-415 לחוק העונשין.

על מנת שתהא התמונה שלמה והכתוב לא יחסר אתיחס, להלן, לשאלת קיומו של רכיב המרמה.

1.ב. מתי מודה, בהודעה ובעדות, כי היה ידוע לו שהחתמים חוששים מירידת שער המניה, בין היתר, בשל החשש לפגיעה בתדמיתם ובמוניטין המקצועי שלהם.

בהודעתו, ת/31, אומר מתי כי משיחות עם הנאשמים הבין כי דיסקונט חיתום אינה מוציאה חברות קיקיוניות להנפקה, המניות חייבות להתנהל "טוב", לא לצנוח ולשם כך יש לתת "פוש" בהתחלה כדי "לייצב" את הנייר. בעדותו אומר מתי כי מה שעלה בשיחות הוא כי יש לדאוג ליציבות המניות "שדיסקונט מוציאה רק חברות טובות וחברות בעלות שם וכל הנפקה של דיסקונט אחר כך שומרת על ערכה וזאת המדיניות שלהם... אני גם ככה הרגשתי אחד מאלה שהגדיר בהגדרה הזאת ואז כמה שזה התקרב יותר... התחילו לדבר יותר על מה הכוונה שדיסקונט מוציאה חברות טובות ואז גם כן אסור לך לראות שהחברה שלך תצא בהנפקה ואחרי יומיים יתחילו המניות שלה לרדת כי זה לא טוב לשם של החברה, לא טוב לשם הכל. זה היה הריכוך מסביב לנושא הזה... " (עמ' 1204 ש' 11-1 ואילך).

מפי אפריימי למד לדעת על חששם של הנאשמים באופן ברור ומפורש. אפריימי הסביר לו כי "צריך לעשות את הנושא של הכנת הכסף כדי למנוע את כל הסצינריו שהם תיארו קודם לכן, אתה תצא, המניות ירדו, הערך שלנו יורד וגם מבחינתם זה גם כמובן יראה רע כי הם הוציאו חברה שנראית רע יומיים אחרי שהיא התחילה את המסחר.." (עמ' 1215 ש' 5-1).

מתי אף מוסיף כי מפי הנאשמים הבין כי "חברה טובה היא תנאי להנפקה... דיסקונט לא מוציא חברות שמתחילות להפיל מניות בימים הראשונים... " (שם, עמ' 1351 ש' 17-16).

הנה כי כן נמצא כי מתי כורת ברית עם הנאשמים כשהוא מודע לעובדה כי להם מטרה משותפת: לשמור על יציבות שעה של המניה שמא יפגעו גם הוא וגם החתמים. מדיניות החתמים להנפיק חברות איכותיות וטובות מובהרת לו והוא ראה עצמו מתאים להגדרה זו. דברי מתי משתלבים בדברי אפריימי אשר כבר בהודעתו הראשונה מסביר כי חשוב לקלוט היצעים כי "... אני דואג לשם שלי ואוי לי אם שמי יוכתם בהנפקות שמפסידות... לא טוב אם שמי היה מקבל תדמית של לוזר... " (ת/45א' עמ' 7 ש' 15-13).

בעדות משלים אפריימי את התמונה ומבהיר כי ירידת ערך המניה בימי המסחר הראשונים פוגעת גם בשם הטוב של החתמים וכי השמירה על המניה היא בבחינת זה נהנה וזה לא חסר.

אני אומר לו שאנחנו זה פרויקט משותף שלנו, אתה תרוויח... אני לא מסתיר את זה שגם אני נהנה... זה שזה כדאי לו אין עוררין. זה כמו שהסברתי לו... אם לא תתנהג ככה, עלול לקרות לך שמפעל חייך יתמוטט... עכשיו, לגבי ברור שאני אומר, גם אני נהנה, כל אחד מבין שגם אני נהנה מזה, אם המניה עולה, לא מתמוטטת... " (שם, ע"מ 3805 ש' 12-3806 ש' 11).

נמצא, איפוא, כי מכלול השיקולים הוצג בפני מתי, הוא מבין את הניצב בפניו ועצם ידיעתו את העובדה כי נפילת המניה פוגעת בתדמיתו, כמו גם בתדמית החתמים, שומטת את הבסיס מן המרמה המיוחסת לנאשמים.

2.ב. גם דעתי כדעת ב"כ הנאשמים, בסיכומים. ירידת שער המניה וכשלון ההנפקה עלולים להכתיים את שם החתמים, אולם הם פוגעים בראש ובראשונה בחברה המנפיקה. במצב דברים זה ניתן לאמץ את טענת ב"כ הנאשם 3 כי טוב עשו הנאשמים כשהתריעו בפני מתי מפני הסכנה של ירידה חדה בשער המניה.

מקובלות עלי גם טענות ב"כ הנאשמים 4 ו- 6 אשר הטעימו כי אין מדובר בניגוד אינטרסים. המטרה להצליח בהנפקה משותפת לכל הצדדים ועובדה זו לא רק שלא הוסתרה מפני מתי אלא היה אינטרס מובהק להציגה בפניו.

יש לזכור כי החברה המנפיקה היא הנושאת בנטל התוצאות הכושלות של ההנפקה ולכן התוצאות לגביה עלולות להיות הרות אסון ולקרוב את קיצה. לעומת הפגיעה בה, הפגיעה בחתמים קטנה בהרבה ואף הפיכה מאחר והחתמים מעורבים בהנפקות נוספות ולהם סיכוי להתאושש ממפלה אחת. התוצאה היא כי היעוץ שנתנו הנאשמים למתי נכון וראוי ואין למצוא בדברים כל מעשה רמיה או הטעיה.

3.ב. הורדת ההתחייבות החיתומית למינימום האפשרי, הותרת מרבית ההנפקה בידי מתי והגיבוי המלא של ההתחייבות החיתומית בעמלות מעידים, כאלף עדים, כי הנאשמים דאגו לתדמיתם ולכיסם. צמצום החיתום הסיר במידה רבה את אחריות החתמים ואת זיהויים עם הצלחה או כשלון ובדרך זו מזער את הפגיעה בהם ואילו הפגיעה בבאומל התעצמה. גם עובדה זו הייתה ידועה למתי ובשל להיטותו הרבה לצאת בהנפקה הסכים גם לכך.

4.ב. אין ראיות בדבר היקף הפגיעה בחתמים ודווקא מפי הנאשמים אנו למדים על הנושא. טייכר מעיד:

"החיתום פה הוא 17%, רוב הסחורה היא לא באחריותו. כל מי שמבין וקורא תשקיף יודע שהוא לא אחראי על ההנפקה הזאת. הוא לא אמור לבוא 100%. החתם נבחן קודם כל כסוגר הנפקה, זה המבחן שלו. פה כולם ידעו שהוא לא צריך לסגור הנפקה, 83% זה לא באחריותו, הוא לא צריך להביא אף אחד. ...אם לא יבואו...הוא לא יהיה אחראי על זה." (שם, ע"מ 3226, ש"5 – ע"מ 3229, ש"6)

הדר מבהיר את דברי טייכר:

"קודם כל בראש ובראשונה, מי שחשוב לו מה יקרה אחר כך זה לחברה. החברה היא חיה עם מחיר המניה שלה... הוא יקבע לה את ההנפקות העתידיות, השווי שלה. כל הדברים האלה זה בראש ובראשונה אינטרס של החברה. מבחינת החתם, כשהוא מסתכל על זה, אז הוא הצליח להוציא הנפקה בשוק קשה, הוא הצליח להביא את חלקו בחיתום...נוסף על כל זה, באחוז חיתום נמוך ההנפקה כבר כמעט לא מיוחסת לחתמים. זה הנפקה

פתוחה שהכישלון או ההצלחה שלה מותנה במה בעלי החברה יודעים לעשות." (שם, ע"מ 3678, שי 8 – ע"מ 3679, שי 7).

כך גם דלאל. לדבריו, אמנם קיימת פגיעה בחתמים אך היא אינה אבסולוטית. הנפקה כושלת אמנם פוגעת בחתם אך לאחריה עשויה לבוא הנפקה מוצלחת והיא מוחקת מן התודעה את כשלון ההנפקה הקודמת. הנזק העיקרי נגרם לחברה הנפגעת מכך לטווח ארוך ביותר. תנאי השוק באותה תקופה היו "מטורפים" כהגדרתו ועל כן "... עצם סגירת ההנפקה... והיכולת להנפיק... בתנאי שוק... קשים ועל אנושיים אפילו, הייתי אומר, זה הצלחה מיוחדת במינה שמאפילה על כל דבר אחר" (שם עמ' 3963 שי 19-16)

עת/8, עובד ילר, מעיד כי ההסדר בדבר קליטת ההיצעים נועד למנוע פגיעה בשם החברה ובשם החתמים כאחד. העד מוסיף ומדגיש כי הפגיעה משמעותית יותר עבור החברה המנפיקה, באשר זוהי הנפקתה היחידה בעוד לחתמים הנפקות רבות אחרות.

עו"ד הייק מתייחס לנושא בעדותו ותומך בדברי הנאשמים:

"ש... בעצם ההתחייבות החיתומית כאן הייתה בשיעור של רק 16% או 17%. נכון שלנתון הזה יש השלכה בעצם על כישלון ההנפקה, כי במצב דברים כזה, רוב רובו של הכישלון הוא מזוהה בעצם עם החברה ולא עם החתמים?

ת. הוא מזוהה בהחלט. ברגע שהחברה לוקחת את מירב החשיפה, אז מטבע הדברים שמירב הכישלון ייוחס לחברה.

ש. במכירת המניות?

ת. בהנפקה"

(שם, ע"מ 943, שי 24 – ע"מ 944, שי 7).

5.ב. כתב האישום עוסק בפירוט רב במצבו הקשה של השוק באותה עת, בדרך הארוכה שעברה ההנפקה ועד החשש מפני צניחת שער המניה. כך מספק כתב האישום את כל הנתונים אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה כי מתי ידע, בזמן אמת, את מצבו של השוק, כי החתמים אינם

מוכנים לסכן את עצמם בהנפקות כושלות וכי קיים חשש כי ירידת השערים תשפיע בסופו של יום גם על המוניטין והתדמית שלהם. דרך התנהלותם של החתמים, אשר דחו את ההנפקה מפעם לפעם וצמצמו את התחייבויותיהם, מעידה על חשיבות ההצלחה של ההנפקה עבורם כמו גם עבור החברה עבורה הם פועלים. החתמים ביקשו לזהות עצמם עם הנפקה מצליחה ועובדה זו הייתה גלויה וידועה לכל.

6.ב. למעלה מן הצורך, אוסיף. גם אם נקבל את הטענה כי פיהם ולבם של החתמים לא היו שווים וכי אמרו למתי דבר אחד אך התכוונו לדבר אחר, עדיין נשאלת השאלה אם התנהגותם היא זו שהביאתהו "לביצוע עסקה בני"ע" ובמקרה זה רכישת המניות של באומל. לא הוכח כי אם מתי היה יודע, כי הפגיעה היא אך ורק בתדמית החתמים ולא בחברה עצמה, היה נמנע מ"ביצוע עסקה". מתי היה נחוש לצאת להנפקה כפי שהוא מעיד וכפי שהוא פועל, היה מודע לסכנות הנצבות בפניו אך הוא לא נעצר ושעט קדימה. מתי, הממריץ את הנאשמים לצאת לדרך, הבטיח לחתמים כי יש לו חברים ומכרים רבים המאמינים בחברה ויתמכו בה, היה ב"אופוריה" כמאמר אביו (ת/48 שק 33) ונראה כי שיקוליו שלו הם שעמדו לנגד עיניו והניעו אותו להרתם לתוכנית לקלוט את ההיצעים במטרה להבטיח את הצלחת ההנפקה.

"עובדה היא מהותית לעניין סעיף 54(א)(1) לחוק ניירות ערך אם היא מהווה מרכיב חשוב בנכונותו של אדם לרכוש או למכור ניירות ערך. עובדה היא מהותית אם קיים סיכוי של ממש כי להשמטתה יש השפעה של ממש – ישירה או עקיפה - על הכרעה בשאלה אם לבצע את העיסקה, אם לאו. ודוק: אין הכרח למהותיות העובדה כי זו תהיה העובדה המכרעת לשכלול העיסקה. די בכך שהיא אחת ממכלול עובדות חשובות לביצוע העיסקה."

(ואקנין נ"י מ"י, דינים עליון, כרך מג, 882, פסקה 24, להלן: "פס"ד ואקנין").

במקרה דנן נושא הפגיעה בשם הטוב של באומל אינו בבחינת אותה עובדה מהותית אשר הייתה קרדינלית בקבלת ההחלטה לקליטת ההיצעים והנימוק שהציבו הנאשמים בפני באומל בדבר הפגיעה בשמה הטוב של באומל אינו

נימוק כוזב. מתי היה מעוניין, אולי אף יותר מהחתמים, בהצלחת ההנפקה והחלטתו לקלוט היצעים אינה נגועה במרמה המיוחסת לנאשמים.

ג. סוף פסוק - לא מצאתי כל מעשה מרמה במסכת העובדתית המפורטת בסעיפים 1 ו-2 לאישום השני ועל כן לא נמצא כי הנאשמים הניעו, בתרמית, את מתי ומשה לבצע עסקה בני"ע. הוא הדין בעבירה הנוספת של קבלת יפוי כח במרמה. לא מצאתי כל מעשה מרמה הקושר את הנאשמים לעבירה זו. בעבירה פלילית עסקינן ולא בתביעה אזרחית ובאין התקיימות יסודות העבירה נופלת עבירת המרמה, מניה וביה.

על סמך האמור במקובץ לעיל אני מזכה את הנאשמים מהעבירות המפורטות ברישא לאישום השני: הנעה בתרמית לביצוע עסקה בניירות ערך וקבלת יפוי כח במרמה בנסיבות מחמירות, [סעיפים 54\(א\) \(1\) לחוק ני"ע וסעיף 415 לחוק העונשין](#).

האישום השני - סעיפים 1, 2, 4, 5 ו-10 והאישום השלישי

א. האישומים שבראש פרק זה עניינם השפעה בתרמית על תנודות השער כמפורט באישום השני והנעה לרכוש ני"ע תוך העלמת עובדה מהותית וקבלת דבר במרמה כמפורט באישום השלישי. עבירות אלה מיוחסת לילר, טייכר והדר, אשר יכוננו בפרק זה הנאשמים והן ידונו במאוחד מאחר ומבחינה עובדתית רב המשותף להן.

סעיף 4 לאישום השני מפרט 11 עסקאות רכישה של מניית באומל שביצעה ילר עבור באומל ניהול או עבור עצמה באמצעות יפוי הכח שקבלה מבאומל. על פי הנתען, מטרת העסקאות הייתה לתמוך בשער המניה ולמנוע ירידתה, הגם שנחזו להיות עסקאות אמת. במעשיהם, השפיעו בתרמית על תנודות השער של מניית באומל.

סעיף 5 לאישום השלישי מפרט 4 עסקאות בהן מכרה ילר, את מניות באומל שנרכשו על ידה ועיי חברות קשורות לה במסגרת התחייבותה החיתומית. באותן עסקאות, בימי המסחר הראשונים, רכשה באומל ניהול, באמצעות

ילר, מניות באומל בסכום כולל של כ- 700,000 ₪. במקביל, מכרה ילר מניותיה שנרכשו בחיתום בסכום כולל של כ- 255,000 ₪. כתוצאה מכך קלטה באומל ניהול היצעים של מניית באומל שנתנו על ידי ילר. גם כאן נמצא, על פי כתב האישום, כי ילר קבלה במרמה בנסיבות מחמירות את הסכמת מתי ומשה והניעה אותם לקלוט היצעים בימי המסחר הראשונים כשהיא מסתירה מפניהם את העובדה כי מהלך זה מאפשר לה למכור מניות באומל מבלי שמכירות אלה יגרמו לירידה חדה בשער המניה.

השאלות הנשאלות הן האם השפיעה ילר בתרמית על תנודות השער של מניות באומל, האם מתי ומשה הונעו על ידי ילר לרכוש מניות כשילר מעלימה מהם עובדות מהותיות והאם ילר פעלה בדרך זו על מנת לאפשר לה לזרוק את מניות באומל לשוק באופן שלא תהא השפעה על שער המניה, השפעה אשר תביא לקריסתה של המניה.

ב. הטעון המרכזי של הנאשמים הוא כי מתי נתן את יפוי הכח מרצונו הטוב והחופשי, הוא פעל על פי שיקול דעתו והוא מי שנתן את ההוראה לביצוע רכישה באומל ניהול, באמצעות ילר, מניות באומל בסכום כולל הרכישות על ידי ילר באמצעות אותו יפויכח. ילר הייתה במעמד של מבצעת, מי שנבחרה לבצע פעולות בני"ע של באומל מתוך שיקולי נוחות ותו לא. עוד טוענים טייכר והדר כי לא ידעו כי באומל ניהול קיבלה מהבנק אשראי בסך מליון ₪. טייכר טוען כי נודע לו על כך לראשונה בחקירה, מנער חוצנו מאחריות לקבלת המליון ₪ ובת/39א' הוא טוען כי מי שטיפל בפועל ברכישות היו הדר או אחד ממנהלי התיקים בילר ואולי סומך מבאומל. הדר בת/43 טוען כי רק לאחר ההנפקה נודע לו, מטייכר או ממת, על פתיחת חשבון באומל ניהול, הוא ידע כי באמצעות חשבון זה מתבצעות רכישות אך לא ידע על אשראי שנזקף לזכות חשבון זה. הוא מוסיף כי אם טייכר טוען כי הוא זה שביצע רכישות "הוא פשוט זורק את האשמה הלאה, מעביר את הכדור" (ת/43 עמ' 9 ש' 33-30). מי שיכול לתת הוראות רכישה הוא טייכר, גם אם טייכר טכנית לא מבצע אותן. במסגרת קו ההגנה, הנוקט בחזית אחידה, מבקש הדר בעדותו לתקן את דבריו בהודעתו והוא מפרש את שאמר בהודעתו:

"אני לא אמרתי בשום מקום פה שהיוזמה באה מיוסי טייכר. ביקשו ממני לעשות שורה של השערות, אז שיערתי שורה שלמה של גופים וביניהם יוסי טייכר" (הדר, עמ' 3742 ש' 10-18; עמ' 3755 ש' 19, עמ' 3757 ש' 7).

נמצא כי הכדור עליו מדבר הדר נשאר במגרשם של טייכר והדר ושניהם מחזיקים בו בשם ילר.

ג. אני דוחה את טענות הנאשמים, אחת לאחת וקובעת כי עברו את העבירות המיוחסות להם בפרטי אישום אלה, ואנמק.

ג.1. ביום 20.1.95 הוגשה על ידי באומל הבקשה לאשראי (ת/20), ביום 21.1.95 ניתן לילר יפוי כח (ת/4א) וביום 22.1.95 הוקצה האשראי. איני מאמינה לטייכר כי לא ידע על הקצאת האשראי. הדרישה להעמדת סכום של מליון ₪ לצורך קליטת היצעם ליוותה את מתי לאורך כל הדרך גם אם לא קדמה כתנאי אשר אין בלתו בתשקיף. לא הוכח כי ידי דיסקונט חיתום או ידי ילר גרמו לאישור מהיר של האשראי אך עובדה היא כי סכום של מליון ₪ עומד לרשותה של ילר כמנהלת תיקים ומאפשר לה לפעול בחשבון באומל ניהול, על פי יפוי הכח שבידה.

ג.2. אני מאמינה למתי כי שם מבטחו באנשי ילר וכי האמין, בלב שלם, כי הם עושים את המירב על מנת לעזור לחברה. יפוי הכח אותו הפקיד בידי ילר ואשר אפשר להם לפעול על פי הבנתם בחשבון בו מליון ₪ מלמד עד כמה האמין בילר ועד כמה רבה הייתה תלותו בהם.

"אני נהגתי לפי היעוץ שלהם, מתוך הבנה ואמונה שהם יודעים ועושים את הכל כדי להועיל לכולם... אני מדגיש גם שילר היו גם בתפקיד יועץ צמוד להנפקה ולאחריה, וקיבלו את מלוא התמורה על עבודתם זו, והאמנתי בהם בצורה מוחלטת" (ת/30, עמ' 5, ש' 6-7, ש' 12-14).

מתי מוסיף כי ניהול החשבון נמסר לאנשי ילר **"... היה טוטאלי שלהם... הם אלה שהחליטו כי הם יודעים למה... אם אני הייתי יודע באמת שאני לא צריך אותם" (ת/31 עמ' 8 ש' 10-15).**

3.ג. אני דוחה את הטענה כי מתי הוא מי שנתן את הוראות הרכישה למניה בימי המסחר הראשונים המפורטים בסעיף 4. בימים הראשונים של המסחר מתי חסר נסיון בשוק ההון, טייכר אומר לו כי על מנת לאפשר לו לפעול בחשבון ולרכוש את ההיצעים במניות באומל בימים הראשונים שלאחר ההנפקה יש לתת לו יפוי כח, והוא עושה כדברו מתוך אמונה מלאה בו.

"יוסי טייכר היה זה שהורה לפתוח את החשבון, הוא זה שאמר מה יצטרכו לעשות בחשבון מבחינת מה לשמור על שער המניה שלא ירד, מהסיבות ששער המניה לא יתדרדר והמניה תהפוך למניית זבל וכן שחייבים לעשות ככה. יוסי טייכר היה מעורב בכל הליך בחשבון, כל ילר עבדה על פיו, טייכר הוא אדם בילר שנתן את ההוראות כיצד לפעול במניה... ואכן ילר קיבלו את היפוי כח... על מנת שיוכלו להתערב במסחר בשלב המאזנות לקלוט היצעים ולא לתת לשער המניה להתדרדר" (ת/30 עמ' 2 שי' 4-11 ועמ' 4 שי' 4-9).

טייכר מתאר בחקירתו הראשונה את התפקיד שמילאה ילר עבור באומל ואת העובדה כי באומל טירונים בשוק "הם אמרו לנו שהם לא יודעים איך לקנות והם רצו לפתוח אצלנו תיק ני"ע, שאנחנו נטפל להם בכל הוראות הקניה והמכירה" (ת/37א עמ' 7 שי' 6-8).

כך גם הדר המסביר כי המניות של באומל נקנו באמצעות ילר "על מנת למנוע ירידות חדות בנייר..." ולשאלה מדוע ילר צריכה לפעול הייתה בחשבון של מתי ולא מתי עצמו הוא משיב "כדי לעזור למתי באומל שלא יודע לפעול בשוק" (ת/43 עמ' 14 שי' 11-16).

בעדותו מוסיף הדר כי "כל בעל ענין שרוצה לקנות מניות לא מסוגל לעשות זאת לבד... מסחר בני"ע מצריך ידע... זה לא מקצוע מהרחוב" (שם, עמ' 3739 שי' 5-1, שי' 10-13).

דואניס מציין, בעדותו, כי הבאומלים לא עסקו בני"ע "הם לא ספקולנטים" (עמ' 1439 שי' 17).

דלאל מעיד כי למתי לא היה מושג בני"ע "לבאומל אין מספיק נסיון וליוסי טייכר יש" (ת/38 עמ' 16 ש' 13).

בעדותו מסביר דלאל כי ביום המסחר הראשון התקשר לטייכר ולא למתי כיוון שהוא סבור היה כי עם מתי לא יוכל לדבר על היצעים, ביקושים, מסחר " ... אני לא יודע אם הוא מתמצא בזה בכלל" (שם, עמ' 4059 ש' 23)

4.ג ילר עושה שימוש ביפוי הכח שקיבלה לידה ובנושא זה מתי עקבי בחקירותיו ובעדות ואני מאמינה לדבריו.

אנשי ילר הם שנתנו את הוראות הרכישה למניות ומעורבותו שלו בימי המסחר הראשונים הייתה אפסית. לו עצמו לא הייתה ידיעה שוטפת לגבי מה שנעשה בחשבון באומל ניהול " ... וסמכתי על פעילותם של טייכר ואנשי ילר שמבצעים את עבודתם נאמנה. לא היה לי שום חלק בביצוע הרכישות... כפי שהסברתי, כל הפעילות נעשתה על ידי אנשי ילר. " (ת/30 עמ' 2 ש' 19-14).

ביום הראשון למסחר הזמין אותו טייכר למשרדי ילר על מנת לעקוב מקרוב אחר המסחר במניה, הוא דחה את ההזמנה והסביר כי ממילא אינו מבין דבר בנושא.

במקומו הלך אביו שאף הוא אינו מבין דבר בכל הקשור למסחר במניות ובימים הבאים "אנשי ילר פעלו לגמרי לבד וביוזמתם וללא נוכחות של אף אחד מבני המשפחה וללא התערבותנו" (ת/30 עמ' 2 ש' 33-32).

משה מספר כי ביום המסחר הראשון הוזמן למשרדי ילר, הוא עקב אחרי מה שקורה בבורסה, הוא לא זוכר אם טייכר או דלאל הראו לו את מה שקורה "ישבתי וראיתי אבל ישבתי כמו חתול, לא הבנתי מי ומה" (ת/48, עמ' 6 ש' 32-31).

גם בבית משפט חוזר מתי ומעיד כי קיבל, כמובן מאליו, את המלצות ילר למסחר במניה בשל חוסר הבנתו בנושא ובלית ברירה פעל כחותמת גומי להמלצות שקבל.

5.ג אין הגיון רב בהצעתם של הנאשמים לפיה מתי יכול היה לפנות ליועץ אחר מאחר ולא כפו עצמם עליו והיא גם בלתי מעשית. עסקינן במסחר בני"ע,

מסחר דינמי בו השינויים מהירים ודורשים החלטה מיידית וברור שאין די זמן כדי לקבל חוות דעת שניה, נוספת.
לא זאת אף זאת. מתי נותן לילר יפוי כח דווקא בשל האמון הרב שלו כלפיה באותה עת, בשלב זה הוא אינו מאמין כי ילר יכולה לבגוד בו ולהעדיף את טובתה שלה על שלו ועל כן מפקיד בידה את הקופה כולה.

6.ג טייכר והדר, בחקירתם הראשונה, מטיחים את האחריות לביצוע הרכישות זה על זה.

אני דוחה את גרסתו של טייכר. טייכר הוא מנכ"ל ילר וטביעת אצבעותיו ניכרת בכל שלב משלבי ההנפקה ועל אחת כמה וכמה בימי המסחר הראשונים. הוא מי שהוציא לפועל את ההנפקה, הוא שולט בה, הוא יועץ ובפועל חתם לה ויש לראותו כדמות הדומיננטית בהנפקה. אין זה מתקבל על הדעת כי דווקא משהחל המסחר התיר את הרסן מידי, הותיר בחלקו את האחריות למכירת המניות בנוסטרו, כטענתו, ואפשר לאחרים ו/או למתי לבצע רכישות. גם אם, טכנית, את הרכישות ביצעו אחרים, אם על ידי מילוי טופס ואם על ידי לחיצה על כפתור או מקלדת, הרי שאין בכך לגרוע ממעמדו, מעמד של איש הקשר של ילר לבאומלים המחזיק בידיו יפוי כח בחשבונם.

טייכר אינו בורג במערכת, טייכר הוא המערכת. סמיכות הזמנים והתזמון המדוייק בין הרכישות על ידי באומל ניהול ובין המכירות על ידי ילר והכל באמצעות ילר לא מותירים ספק בלבי כי יד אחת שולטת בפעולות אלה, מתאמת ומשלבת ביניהן והיד היא ידו של טייכר. הטענה כי טייכר אינו יודע על רכישות החברה המנוהלת על ידו, בין בעצמו ובין באמצעות האחרים, הינה בלתי מתקבלת על הדעת בעליל.

דלאל מעיד כי טייכר היה מודאג ומוטרד כשראה כי ההנפקה לא צלחה את המכרז הראשון וכשפנה אליו לברר פרטים, אמר לו טייכר כי הוא לוקח על עצמו לדבר עם מתי לדאוג לקליטת ההיצעים. דברים אלה מחזקים את המסקנה כי טייכר הוא המושך בחוטים והמניע את מתי לפעול על פי הדרכתו.

6.ג. כאמור, הדר אינו מוכן לקבל את הכדור אשר טייכר מגלגל לפתחו ומבקש להשליכו ממנו והלאה, אך גם ידיו שלו אינן נקיות מאשמה. כל העדים, כאחד, מציינים כי טייכר והדר פועלים זה לצד זה ומבחינתם, מדובר בשניים שהם אחד.

דלאל, בהודעתו הראשונה, אומר כי אינו יכול להפריד בין טייכר להדר מאחר והם עבדו ביחד. גם אפריימי ראה בהם גוף אחד. סומך מעיד כי חלקו של הדר בשיווק ובפיזור גדול מחלקו של טייכר, אך גם הוא רואה בהם ישות אחת. לדבריו, טייכר והדר הם שנתנו לבאומל המלצות לגבי המניות, בימי המסחר הראשונים שיחות הטלפון בנושא היו בעיקר מטייכר והדר, שניהם "אותו דבר" מבחינתו (שם, עמ' 2909 ש' 22-24, עמ' 2910 ש' 6-2). סומך מאזכר, בעדותו, את הדר וקושר אותו לפעולות רבות שביצע בימי המסחר הראשונים "ההמלצות הגיעו מיוסי טייכר ומאיר הדר, והמשפחה בד"כ קיבלה את ההמלצות שלהם" (שם, עמ' 2971 ש' 10-13).

7.ג. ת/7 א'-יח' הם "הוראת ביצוע – לקוח", הוראות בהן מצויין שמם של סומך או של מתי כמי שנותן הוראות רכישה. הוראות אלה הן מתאריך 16.2.95 ואילך ואילו כתב האישום מדבר על ימי המסחר שבין 24.1.95 עד 16.2.95.

ע/ת/3, עובד ילר, מסביר כיצד ערך את ת/7, על מה הסתמך ועל העובדה כי עד ליום 16.2.95 לא נמצאו במשרדי ילר הוראות ביצוע-לקוח בשם מתי.

ע/ת/3 מוסיף כי טייכר הוא מי שנתן את ההוראות לביצוע רכישות וכשטייכר נעדר, שימש הדר ממלא מקומו לצורך זה.

יצויין כי העד עומד בחקירה ארוכה וצולבת, הוא מאבחן בין הוראות רכישה של באומל לבין הוראות מכירה מהנוסטרו ולמרות הנסיון להטותו מן הדברים שמסר הוא מבהיר מפורשות, כי את הוראות הרכישה לחשבון באומל ניהול קיבל מטייכר או הדר "יוסי טייכר זה בוודאות" (שם, עמ' 112 ש' 19-22)

דברים אחרונים אלה תומכים באופן מלא בדברי הדר בהודעתו הראשונה, על פיה מי שיכול לתת הוראות הוא טייכר. רק במקרים חריגים כשטייכר נעדר הוא היה פועל במקומו וההוראות שנתן אז ניתנו בתיאום מלא עם טייכר או על פי הנחייתו של טייכר.

עת/4 עובד ילר תומך בדברי עת/3 וגם הוא מאזכר את טייכר והדר כנותני הוראות הרכישה בשם באומל ניהול.

ב"כ הנאשמים מבקשים ללמוד מת/7 כי הלקוח, מתי, הוא מי שנתן את ההוראות ולילר לא היה כל שיקול דעת בנושא. אין לקבל טענה זו. ילר ובראשה טייכר הייתה המכוונת והמבצעת מראשית ועד אחרית. בפגישותיהם הרבות הרבה טייכר להסביר ולהבהיר למתי את החשיבות הרבה בקליטת היצעים בימי המסחר הראשונים ואת הצורך לשמור על ערך המניה. ילר היא חברת השקעות, חברה בעלת נסיון בשוק המניות, מתי שכר את שירותיה של ילר לקבלת יעוץ בשל מקצועיותה בשטח. מאידך, מתי הוא חסר נסיון ולו זו הנפקה ראשונה. לפיכך, גם אם החל מיום 16.2.95 מתי הוא מי שנתן את ההוראה, הרי שעד למועד זה אני מאמינה למתי כי נתן לילר יד חופשית וילר פעלה על פי שיקול דעתה וראות עיניה.

דברי סומך תומכים במסקנה זו. לדבריו, ילר ביצעה את כל הרכישות בשבועות הראשונים של המסחר "אני מדבר על משפחת באומל שלא ידעה כלום בשוק ההון... בימים הראשונים... בכלל לא ידענו אפילו מה להחליט. אז קבלנו את ההמלצה..." (שם, עמ' 3210 ש' 14, עמ' 3211 ש' 13-15). סומך גם מבהיר למה כוונתו. "בשבועות הראשונים אתה לא יודע דבר בשוק ההון ואתה מקבל המלצה ואתה פועל על פיה... עם הזמן אתה צובר נסיון... אתה יודע דברים כבר יותר. אז בעצם אתה מקבל את ההמלצות ועושה אותן... ככל שהתקדם הזמן מתי יותר ויותר היה לו גם נסיון... הבחירה הייתה בסוף של מתי, אבל בימים הראשונים ידענו שהוא לא מבין ולא יודע, הבחירה היא טריוויאלית כמו הבחירה הטבעית, מה שהם המליצו לעשות" (שם, עמ' 3217 ש' 20 ואילך, עמ' 3233 ש' 14 עד 19).

על סמך האמור לעיל, איני מאמינה לטייכר כי לא היו לו יד ורגל בהוראות הרכישה מטעם באומל ניהול ונראה כי גם בנושא זה אינו אומר את כל האמת. העדויות מלמדות אחרת, ולא אוסיף.

8.ג. ומכאן, חזרה אל ת/7 א-יח'. לפחות רשמית מיום 16.2.95 מתי נכנס לתמונה והוא או סומך נותנים הוראות ביצוע ועל כן, בהמשך, לא אתייחס להתרחשויות של יום מסחר זה (16.2.95). עם זאת, לא ניתן לשלול אפשרות תיאורטית, כי יכול מתי להיות רשום בטופס לקוח ואחר יתן את ההוראה או אף ליתן הוראה על פי המלצת ילר מבלי להרהר אחריה. אולם, מאחר ורק ת/7 יח' חופף לתאריכים הרלבנטיים לענייננו, אני מוצאת עצמי פטורה מקביעת ממצא בנקודה זו.

9.ג. הצדדים משכו את הדיון למחוזות רחוקים ובזבזו זמן רב בדיון ובסיכומים בניתוח ימי המסחר ובעסקאות שהתבצעו לאחר המועדים הנקובים בכתב האישום.

לא מצאתי את שביקשו הם להוכיח באמצעות ניתוחם של אותם ימי מסחר רחוקים.

יתכן ומתי, כדרכו, סבור כי למד את כל התורה על רגל אחת ולקח על עצמו סיכון כשהוא ממשיך את הקו של קליטת ההיצעים, אם על פי הנחיות ילר או על פי החלטתו שלו, עד אשר עצר הבנק את האשראי. ברם, מעשיו של מתי או שותפתו למעשי האחרים אינם פוטרים את האחרים מאחריות.

ד. לא הוכח כי ילר ו/או דיסקונט חיתום הבטיחו למתי ולמשה כי המניות שירכשו על ידם במסגרת ההתחייבות החיתומית יוחזקו בנוסטרו עד שתחול התאוששות בשוק המניות.

גם בנושא זה, כמו בנושאים אחרים, טענה זו נשמעת מפי מתי, אחריו מחרה מחזיק משה, אך כל האחרים דוחים אותה מכל וכל.

מתי טוען כי שאל את טייכר אם הוא בטוח שהם לא ימכרו את המניות ולדבריו נענה מפורשות כי המניות יהיו בנוסטרו של ילר וכי לא ימכרו אותם עד שהשוק יתאושש ובוודאי לא בימים הראשונים של המסחר (ת/31 עמ' 6 שי' 32-30).

טייכר טוען, בהודעותיו, כי לא יתכן שנתנו למתי התחייבות כזו שכן התחייבות כזו עומדת בניגוד למדיניות ילר הנוהגת למכור מניות שרכשה במסגרת התחייבות חיתומית כבר בשלב הלידר.

ב"כ התביעה מבקשת לקבוע, על סמך העדויות, כי אין אמת בדברים אך העדויות אליהן היא מפנה אינן סותרות את עדותו של טייכר בנקודה זו. ברוח זו מפנה התביעה לנ/88 ומבקשת ללמוד ממסמך זה כי אין אמת בדברי טייכר וכי לא הייתה בילר מדיניות מובהקת למכור מניות שנרכשו במסגרת ההתחייבות החיתומית מיד עם תחילת המסחר. נראה כי טעות בידה, שכן סעיף ב' לפרק ההחלטות באותו מסמך מדבר על כוונה "לשמור על נזילות גבוהה, לנסות למכור מניות המתקבלות בהנפקות... כמה שיותר מהר...".

באשר לדלאל, בהודעתו הראשונה הוא מדבר על החזקת המניות בנוסטרו "כמה שצריך". עם זאת אין בדבריו אלה משום הבטחה להחזיק במניות עד מועד מסויים, כנטען. הלכה למעשה דיסקונט חיתום המשיכה להחזיק במניות כפי שנזכר לעיל.

עדותו של סומך אינה תומכת בעמדתו של מתי בענין הבטחת החתמים. הוא מעלה השערות, רגשות, מודה כי בזמן אמת לא הבין בדיוק את משמעות המונח נוסטרו אך מכאן ועד הקביעה כי היו הבטחות וסיכום דברים, רחוקה הדרך.

כשהחל המסחר במניה טענו טייכר ודלאל כי הם אינם מוכרים את המניות שקנו וחזרו ואמרו שימכרו אותן רק לאחר התייצבות השוק.

יתכן ומתי האמין, באמת ובתמים, כי העובדה שילר היועצת הופכת גם לחתמת מעלה אותה לדרגת נאמן ותגרום לה להחזיק במניות ולא לזרוק אותן לשוק, כפי שעשתה. אך אמונה אינה הבטחה או הסכם ומכאן אכזבתו הרבה של מתי משותפיו לדרך כשהוא מגלה, בהמשך, כי תקוותו נכזבה ולדבריו אף הולך שולל.

"אף אחד מהחתמים לא אמר לי שהוא זה שמוכר את המניות ויוצר היצעים, להיפך, היו ימים שהם אמרו לי שהם קלטו חלק מההיצעים במטרה לעזור לי למנוע ירידת

שער, וגם מאחר ולהם יש מניות ושלא יאבדו את הערך"
(ת/30, שי 22-20).

לאחר ההנפקה וההיצעים בשוק דלאל הקניט אותו ואמר **"חברים שלך מוכרים"** (ת/31 עמי 6 שי 29).

ה. טענתם של הנאשמים כי בסיכומים מדברת התביעה על מיתון בירידת השערים בעוד שבכתב האישום מדובר על מניעת ירידתם דינה להדחות. בכתב האישום נאמר כי הרכישות התבצעו כדי לתמוך בשער ולמנוע ירידתו והמילים ברורות ונהירות. עבירת ההשפעה בתרמית על תנודות השער כוללת גם מיתון בירידות השערים ולא רק בבלימתם, אל מטרה זו מכוונת התביעה דבריה, בכתב האישום ובסיכומים, ואף הצדדים מתייחסים לכך בכל החקירות והדיונים.

ו. המסקנה המתבקשת היא כי בשבועות הראשונים למסחר, לפחות באותם מועדים לגביהם אין טופס הוראת לקוח, לא מתי הוא שביצע את הרכישות כי אם ילר ולפיכך, על מנת לבחון אם עברו ילר ואנשיה את העבירה המיוחסת להם בפרק זה יש לבחון את סך כל הנתונים העולים מימי המסחר הראשונים, לבחון אם הרכישות שביצעה ילר השפיעו על שער המניה במועדים שבסעיף 4 לאישום השני והאם המכירות שביצעה במקביל שבסעיף 5 לאישום השלישי יצרו היצעים שנקלטו באמצעות אותן רכישות.

ז. בחנתי את הדוחות (דמ/1 מיום 27.12.00 1-36), שמעתי את עדותו של עת/18, חיים אביצור (להלן: **"אביצור"**), אשר העיד כעד מומחה ואשר הודעותיו, ת/27 ות/28, הוגשו בהסכמה ונמצא כי ניתן לאמץ את מסקנותיו ללא הרהור וערעור.

אביצור הראה, בהודעותיו ובעדותו, את ההשפעה על שער המניה, השפעה שנוצרה כתוצאה מהפעילות המתוארת בכתב האישום, הפעילות של ילר כקונה וכמוכרת וזאת, באמצעות המבחן שאמצה הפסיקה לבחינת נושא זה (ראה **ע.פ. 8710/96** ה'לדשטיין ומרקדו נ' מ"י, דינים עליון, כרך נג 231 סעיפים 59-61, להלן: "פס"ד ה'לדשטיין").

על פי מבחן זה מנטרלים את השפעת הפקודות שניתנו על ידי הנאשמים ובודקים אלו שערים היו נקבעים לני"ע אלמלא נמסרו אותן פקודות. זהו 'מבחן הנטרול' ושיטה זו תהווה בסיס לבחינת העבירות בתיק זה.

במאמר מוסגר אומר. הטענה כי בשיטת הכר"ם מדובר בהימור ואין לדעת מה ילד יום אינה מדוייקת כלל ועיקר, על אחת כמה וכמה בדרך הפעולה בה פעלה ילר, המנוסה והבקיאה בשוק המניות. הסבריו של אביצור יש בהם משום תשובה גם לטענה זו.

אביצור מעיד כי קביעותיו נוגעות להשפעה על שער המניה, אך הוא אינו עוסק במניע או במטרה העומדים בבסיס פעילותה של ילר. ואכן, עדותו נקיה משיקולים זרים, הוא עוסק בנייר עצמו ולא באיש הסוחר בה. העד עקבי בתשובותיו, נצמד לפרטים וברי לי כי עדותו של טייכר, עליה מבססת ההגנה את מרבית טענותיה בנושא זה בסיכומים, אינה יכולה לקעקע את תורתו של אביצור והמבחנים המופעלים על פיה.

ההגנה לא הביאה חוות דעת מומחה אשר יש בה כדי לסתור את ניתוחו המלומד של אביצור ועל כן, כאמור, עדותו המפורטת, הסבריו ומסקנתו, כי גם אם לא קולטים את ההיצע כולו ניתן למתן או למנוע ירידת שער המניה, תשמש נר לרגלי בבחינת הנושא.

ח. להלן יפורטו הפעולות, בקצרה, על פי הודעותיו של אביצור ועדותו.

ביום 24.1.95, הוא היום הראשון למסחר, קובע אביצור כי ללא הזרמת הוראות הקניה שהיו בהיקפים גדולים מאוד יחסית לפעילות הקונים האחרים בשוק, היה השער נקבע על "מוכרים" בלבד. רכישות הנאשמים בהיקף של כ- 400,000 ₪ מנעו ירידת שער דרסטית ומיתנו מצבו. במקביל, ביום מסחר זה מכרה ילר מניות מהנוסטרו שלה בסכום של כ- 143,000 ₪, וכך הרכישות של באומל ניהול אפשרו את קליטת המניות הללו ובמקביל מיתנו את ירידת השער, כאמור לעיל.

הטענה כי היקף הרכישות היה קטן יחסית עד כי השפעתו על השער הייתה קטנה ומכאן ניתן ללמוד כי ילר לא התכוונה לבצע את העבירה המיוחסת לה, נדחית. אביצור מתייחס לנקודה זו ומבהיר כי הבלימה בירידת השער,

ירידה אשר יכולה הייתה להיות מקסימאלית, התבצעה באמצעות אותן הרכישות.

גם הטענה בדבר ההשפעה שיש לירידה בשער המניה לגבי ימי המסחר העוקבים דינה להדחות שכן, די לי בעובדה כי פעולות הרכישה של ילר השפיעו על שער המניה באותו יום בלבד. באשר ליום השני של המסחר המסקנות של אביצור זהות: ללא הפעילות של ילר יכול היה השער לרדת לרמה הנמוכה ביותר, כלומר ירידה של 10%.

ביום השלישי למסחר רכשה ילר מניות בשם באומל ניהול ומכרה מניות שלה מהנוסטרו. גם ביום זה ללא הפעילות של ילר הייתה נגרמת ירידת שער מקסימאלית תוך קביעת שער של מוכרים בלבד. השער נסגר ברמת ירידה של 5% בלבד ב"עזרת" ילר. יצויין כי אביצור נחקר ארוכות בח"נ על ידי ב"כ הנאשם 3 לגבי יום מסחר זה, אך עדותו אינה נסתרת כהוא זה.

הוא הדין ביום המסחר הרביעי – ירידת השער נבלמה כליל על ידי רכישת 7,500 ע"נ מניות, רכישה אשר בלמה ירידה צפויה של 3.25%. ביום זה ילר רכשה לנוסטרו מניות באומל על פי עדותו של טייכר מדובר ברכישה משיקולים כלכליים ואיני שוללת אפשרות זו. עם זאת אפשרות כזו מלמדת כי ילר פועלת באופן מכוון, על חשבון באומל ניהול, בדרכה להשיג סחורה זולה.

ביום החמישי למסחר נותר השער ללא שינוי וגם לגבי יום זה מסכם אביצור כי ללא פעילות הקונה, באומל ניהול, היה השער יורד בשלב מאזנות 1 ב- 5% ועל כן אפשר להגיע למסקנה כי כך הושפע שער הסגירה של אותו יום. ביום זה מכרה ילר מניותיה מהנוסטרו וברור כי הרכישות של באומל ניהול אפשרו הן את קליטת ההיצעים של המכירה הזו והן את מיתון ירידת השער.

לטענת ב"כ הנאשמים העובדה שביום זה מכרה ילר מניות שהחזיקה בנוסטרו מלמדת על עסקת אמת.

אני קובעת כי טענה זו אינה מפחיתה מעוצמת התרמית המיוחסת לנאשמים. התרמית מקורה לא רק בניהול המכירה והקניה בו זמנית על ידי

ילר, אלא ראשיתה בקופת המליון והמשכה ביפוי כח המאפשר שימוש באותה קופה ליעדים אותם מציבה לעצמה ילר, גם על חשבון בעלי הקופה. עוד אוסיף. העובדה כי גם לאחר שילר נפטרת מהמניות שרכשה בחיתום אך ממשיכה לרכוש מניות עבור באומל ניהול, אינה מורידה ממעשה התרמית. שכן התרמית, על פי מסכת עובדתית זו, מכוונת כלפי כולי עלמא ולה מטרה אחת והיא להשפיע על שער המניה, אם על מנת לשמור על שמה ומעמדה כיועצת ואם על מנת לשמור על מעמדה החדש כחתם.

ביום השישי של המסחר פקודת המסחר של באומל ניהול הייתה יחידה בשלב הלידר, ללא פקודה זו לא היה מתבצע כל מסחר במניה והפקודה אפשרה את עליית שער המניה ב- 10%.

ביום המסחר 2.2.95 נוצר עודף ביקוש, העודף אוזן בשלב מאזנות 1 ללא שינוי בשער. לא הוכח כי ביום זה נתקיים רכיב ההשפעה על השער ועל כן אני מזכה את הנאשמים מהעבירה המיוחסת להם לגבי תנודות השער ביום מסחר זה.

לגבי הימים 5.2.95 ו- 6.2.95, מלמדנו אביצור כיצד מיתנו רכישות באומל את ירידת השער. יצויין כי לגבי ה- 6.2.95 קובע אביצור כי ללא פעילות הרכישה של ילר הייתה מתערבת הקרן למיתון תנודות שערים ורוכשת את הכמות הקטנה של ההיצעים ועל כן רואים ב"כ הנאשמים את העבירה המיוחסת להם, לגבי יום מסחר זה, כזוטי דברים.

טיעון זה אינו עולה בקנה אחד עם הוראות החוק והפסיקה גם יחד. כתב האישום אינו מדבר על יום מסחר אחד בודד אלא על ימי מסחר רבים בהם נעברת אותה עבירה באופן שיטתי, מכוון וחוזר וכל אותם ימי מסחר בהצטרפם זה לזה אינם בבחינת זוטי דברים אלא דברים בעלי משקל וחומרה.

אני מזכה את הנאשמים לגבי העבירה המיוחסת להם באשר ליום המסחר 14.2.95. נמצא כי פעילות ילר לא השפיעה על השער ביום זה.

ביום 16.2.95 נוצרו עודפי היצע ועל ידי פעילות של רכישת מניות נבלמה ירידת השער ונעצרה על 5%, בעוד שללא אותה פעילות היה השער יורד ירידה מקסימאלית של 10%, ואולם, מאחר והוראת הרכישה ת/7 יח' רשומה על שם מתי יזוכו הנאשמים, מחמת הספק, מעבירה לגבי יום פעילות זה.

מכל האמור לעיל עולה כי הרכיב העובדתי בעבירה של "השפעה על תנודות השער" הוכח לגבי 8 מתוך 11 ימי המסחר.

ט. היסוד הנפשי של הנאשמים בדרכם להשפעה על שער המניה נלמד מהראיות כולן. ראשיתו בתוכנית לקליטת היצעים המלווה את ההנפקה ואת מתי לאורך דרכם המשותפת, המשכו בקבלת יפוי כח לאחר אישור ההלוואה בבנק ופתיחת קרן השפע וסופו בביצוע מכירות ורכישות המשולבות זו בזו. דרך פעילותה ואופן ביצועיה של ילר בימי המסחר הראשונים מלמדת כי ילר אורגת לעצמה רשת בטחון. רשת זו אמורה לקלוט את המניות שרכשה בחיתום ולמכור אותן מיד עם תחילת המסחר בהפסד קטן עד כמה שניתן, על פי המדיניות הנקוטה בידה. עד כאן, צדה האחד של המטבע. מן הצד האחר של אותה מטבע ילר מודעת למצבו הקשה של השוק, היא חוששת מקריסתה של המניה, מכשלונה של ההנפקה והיא דואגת, מבעוד מועד, לקופה שתאפשר לה לקלוט היצעים ולהשפיע על שער המניה באופן ששמה הטוב והמוניטין המקצועי שלה כיועצת וכחתמת ישמר, ולו בחלקו.

ממכלול הראיות עולה כי דיסקונט חיתום וילר הניעו את מתי לרכוש את ההיצעים שנוצרו בימים הראשונים למסחר במניה כאשר ילר היא המוציאה לפועל של התוכנית לקליטת ההיצעים. ילר יודעת כי לרשותו של מתי עומד חשבון ובו מליון ₪ ובאמצעות יפוי הכח שבידיה פועלת על פי התוכנית שמדיניותה מכתובה לה.

מדיניותה למכור מניות שהתקבלו בחיתום מחייבת לדאוג לכך שיהיה מי שירכוש אותן מניות.

"מובן שהרצון של כל חתם שקיבל סחורה, זה שיהיה נגדו גופים שרוכשים... ביניהם בעלי העניין בבורסה. זה נכון בישראל וגם בעולם, זה נכון גם במקרה של באומל" (ת/39א עמ' 17 ש' 32 ואילך).

את המדיניות מגשימה ילר באמצעות שלושת הכובעים שלראשה: כובע היועץ, כובע החתם וכובע מנהל חשבון הבנק של באומל ניהול. במעמדה כמנהלת תיק ההשקעות של באומל היא עושה בו כבשלה כאשר חשבון הבנק העומד לרשותה מאפשר לה לשלוט בו ולהיות בין ראשוני המוכרים את מניות הנוסטרו שלה.

י. סעיף 4 לאישום השני עוסק ברכישות ילר בשם באומל ניהול ובשם עצמה אולם לא ניתן להפרידו מפרטי האישום השלישי, האישום המתייחס לילר ועוסק במכירות הנוסטרו שלה שביצעה ילר.

האישום השני מדבר על ההיצעים במניית באומל והיצעים אלה נוצרו, בין היתר, מהעובדה שילר מכרה את מניותיה שלה. שני האישומים גם יחד מעידים על המניע והלך הרוח של ילר בימי המסחר הראשונים במניה: ילר מבקשת לשמור לעצמה אופציה למכור את מניותיה שבנוסטרו ואינטרס זה אף חזק מהאינטרס שלה למתן את הירידה השער.

יש לזכור כי ילר מסתירה ממתי את העובדה כי היא מתכוונת למכור את מניותיה וגם בעובדה זו יש משום הכנת הרקע למכירות והקניות שביצעה.

יא. לא אוכל לסיים פרק זה מבלי להתייחס לטענת ההגנה העולה, לראשונה, בהודעותיהם הנוספות של הנאשמים בדבר כוונתו של מתי לקלוט היצעים בשל מחירה הזול של המניה תוך פירוט השיקולים הכלכליים העומדים בבסיס צעד זה.

לטענת הנאשמים הם הציעו למתי לרכוש את המניות כפי שמציעים לכל בעל ענין שמנפיק את מניותיו במחיר זול יחסית, כשההצעה מונחת משיקולים כלכליים. אמור מעתה, אין מדובר בקליטת היצעים אלא בהחלטה על צעדים כלכליים מושכלים אשר מטרה כפולה להם: גם לרכוש בזול מניות טובות וגם לאותת לשוק כי בעל הענין נותן אמון במניות החברה שלו ובסיכוי הטוב שיש להן בשוק.

לא עסקתי בטענה זו יתר על המידה, שכן אני סבורה כי מדובר בגרסה מעובדת, גרסה העולה לראשונה בהמשך החקירה ואשר נודף ממנה ריח עז של תיאום עמדות על ידי הנאשמים. עצם שינוי החזית בחקירה השניה והעלאת הגרסה החדשה אומרים דרשני ומלמדים על נסיון לתיקון המעוות.

ואולם, גם אם נקבל גרסה זו הרי שמתי הונע לחשוב כך על ידי הנאשמים עצמם אשר המידע שמסרו לו היה מוטא ומכוון. בכל מקרה, טענה זו נופלת ואין צורך לדון בה לגופה מאחר וקבעתי כי לא מתי הוא מי שביצע את הרכישות באותם ימי מסחר ראשוניים.

יב. מששוכנעתי כי ילר ואנשיה פעלו באופן מכוון למיתון ירידתם של המחירים בשוק ההון הרי שבפועל ביצעו פעולה של מניפולציה. הם רוכשים ובדרך זו מכוונים את כוחות השוק ומשפיעים על תוצאות המסחר בו. במקרה זה המניפולציה נעשית באמצעות השתתפות במסחר, לכאורה עסקה אמיתית, אך בפועל מדובר במצג שווא: העסקאות נחזות להיות אמיתיות אך מטרתן האמיתית היא לגרום לשינוי בשערו של ני"ע באמצעות פעילות פסולה. בדרך זו ניטלת מן המשקיע הסביר האפשרות לקבל החלטה מודעת המבוססת על שיקולים בדבר סיכון וסיכוי, שיקולים אשר אמורים להיות מבוססים על תמונת אמת שהיא תוצר נכון של השוק ותגובתו לפעילות המתרחשת בו.

המטרה המדריכה את הנאשמים והמכוונת את מעשיהם מגבשת את מעשה התרמית: הרכישות שביצעה ילר בשם באומל ניהול ורכישותיה בעבור עצמה נחזו להיות עסקאות קניה אמיתיות, בעוד שבפועל התכוונו לתמוך בשער ולהתאים את השוק לצרכים אישיים תוך נטרול הפעילות הרגילה בשוק.

יג. גם מתי וגם הציבור רומו על ידי ילר: ילר השפיעה בתרמית על תנודות השער ב- 8 מתוך 11 המועדים המפורטים בכתב האישום, מתוכם 4 מועדים בהם נמכרו גם המניות שלה, ומתי הונע לרכוש ני"ע כשילר מעלימה ממנו עובדה מהותית לאחר שקיבלה ממנו יפוי כח לפעול בחשבון באומל ניהול.

יד. על פי הפסיקה, היסוד הנפשי הנלווה לסעיף 54(א)(2) לחוק ני"ע הוא של מחשבה פלילית. לרכיב ב"דרכי תרמית" שבסעיף נדרשת מודעות ואילו לרכיב ה"השפעה" נדרשת כוונה כאשר "הכלל הוא שבהעדור דרישה של כוונה לגרום לתוצאה, ניתן להסתפק בפזיזות" (פס"ד הלדשטיין, עמ' 524). אולם גם אם נלך לצד המחמיר בבחינת היסוד הנפשי היינו, הצד הדורש

כוונה של העושה לגרום להשפעה על השער, ניתן תמיד להחליפו ב"הילכת הצפיות" (י. [פלו, יסודות בדיני עונשין](#), עמ' 593, 594).

"מתן הוראת קניה או מכירה בלא רצון לקנות או למכור, ואך מתוך רצון לגרום על ידי כך לשינוי במחיר המניה, היא פעולה אסורה על פי סעיף 54(א)(2) [לחוק ניירות ערך](#). יש בפעולה זו "השפעה" על תנודות השער של ניירות הערך. השפעה זו הינה "בדרכי תרמית", שכן ההיצע או הביקוש אינו משקף תחזית כלכלית (נכונה או שגויה) באשר לערך המניה, אלא פעולה מלאכותית שמטרתה הינה אך התנודה בשערו של נייר הערך. פעולה שכזו - אם היא מלווה במודעות לדרכי התרמית ובכוונה להשיג את תנודות השער - היא עבירה על פי סעיף 54(א)(2) [לחוק ניירות ערך](#)".

(ע"פ 5109, 5111, [5052/95](#) - שמואל ואקנין נ' מדינת ישראל . פ"ד נ(2), 642 עמ' 657-658).

"כאשר פעולה במסחר נחזית על פניה להיות כשרה, דברים שבלבו של העושה הם שהופכים אותה לאסורה. השתתפות במסחר שנעשית במטרה להשפיע על שער נייר-ערך כתכלית העומדת בפני עצמה, ובלי שתשקף ביקוש או היצע כנים, היא פסולה, בעוד שאותה פעולה ממש, אילו נעשתה שלא מתוך אותה מטרה, לא היתה נחשבת לפסולה".

(ע"פ 8873, 8620, [8710/96](#) - דוד וינמן נ' מדינת ישראל . פ"ד נא(5), 481, עמ' 523-524).

רכיב התרמית המיוחס לילר ואנשיה הוא הדרך בה נוהלו העסקאות: הרכישות נחזו להיות עסקאות קניה אמיתיות בעוד שנועדו למתן את הירידה בשער המניה. מסכימה אני עם הנאשמים כי אין על ילר חובה שבחוק להמשיך להחזיק את המניות בנוסטרו, אין עליהם חובה לגלות את אוזנו של מתי בדבר הכוונה למכרן, לא הוכחה כל התחייבות להימנע ממכירה וילר הייתה חופשית לעשות כן בכל עת שתחפוץ. אולם, מעת קבלת יפוי הכח קיבלה ילר לידיה כח נוסף לזה שכבר היה לה ועתה היא גם יועצת, גם חתמת, גם פועלת בחשבון על פי יפוי כח. השילוש בכוחות מאפשר לה

לכוון מעשיה ולתכנן מהלכיה והיא מתעלת פעולותיה על-פי האנטרסים שלה:

כחתמת מכרה את המניות שבהחזקתה וגרמה להיצעים ולירידת השער וכמנהלת חשבון באומל ניהול רכשה את המניות שהיא עצמה מכרה. על אותה עת היא מסתירה פעילותה מהבאומלים ומתחזה בפניהם כיועצת אשר תפקידה לדאוג לחברה המנפיקה אך פועלת בניגוד לטובתם באמצעות הקופה שהם מעמידים לרשותה.

כך, בימי המסחר הראשונים המכירות והרכישות התבצעו ע"י ילר במקביל, בו זמנית, באפן המאפשר לה להפעיל כוחה, להטות את המסחר ולהשפיע על השער במרמה.

טו. טייכר והדר הם נושאי משרה בכירים בילר. טייכר שימש מנכ"ל ילר והיה דירקטור בכל אחת מחברות הבנות שלה, לרבות ילר חיתום, והדר שימש מנכ"ל ילר חיתום והיה ממונה על תחום ההנפקות הציבוריות בילר כשהוא משמש סגנו הבכיר של טייכר. טייכר והדר גם יחד הם חלק אינטגרלי ומהותי מפעילותן של ילר וילר חיתום ופעולותיהם של השניים קשורות ובאות לקדם ענייניהן. בעשותם כך הצליחו הנאשמים לקבל במרמה את הסכמתם של מתי ומשה למכור, באמצעות ילר, היצעים של מניית באומל במועדים המפורטים בסעיף 5 לאישום השלישי, היצעים שנרכשו עבור באומל ניהול. אין ספק כי בדרך פעולתם נוספו למרמה נסיבות מחמירות ונראה כי בנקודה זו כל מילה נוספת מיותרת.

מאחר ומצאתי כי טייכר והדר ביצעו את העבירות המיוחסות להם באישומים הנ"ל הרי שמאליו, על פי תורת האורגנים וכמצוות [סעיף 23 לחוק העונשין](#), נמצאת גם ילר אשמה.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמים 3,1 ו-4 בעבירות על [סעיפים 54\(א\)\(1\)](#) ו- [54\(א\)\(2\) לחוק ני"ע](#) וכן [בסעיף 415 לחוק העונשין](#).

האישום השני – סעיפים 1, 2, 4 ו-6

א. הסעיפים הנ"ל מייחסים לדיסקונט חיתום, אפריימי ודלאל 7 עבירות של שידול לביצוע עבירה של השפעה בדרכי תרמית על תנודות השער .

בסעיפים אלה נטען כי הסיבה האמיתית לתוכנית בדבר קליטת היצעים הוסתרה על ידי הנאשמים מעם מתי ומשה והנאשמים שידלו את מתי להשפיע בדרכי תרמית על תנודות השער של מניית באומל על דרך רכישת המניות ב- 7 ימי מסחר.

ב. אני מזכה את הנאשמים מהמיוחס להם בסעיף זה ואלה הנימוקים :

1.ב על סמך הממצאים אני קובעת כי מתי לא שודל ולא הונע לבצע עבירה עליה לא הועמד לדין ובה לא נמצא אשם.

עסקינן בשידול לעבירה שעניינה השפעה על תנודות השער וכבר קבעתי כי לא מתי אלא ילר היא מי שביצעה את רכישת המניות ומי שהשפיעה על השער. לאור קביעה זו מאליו ברור כי לא ניתן להאשים את הנאשמים בשידולו של מתי לביצוע עבירה שבה לא הואשם ואשר לגביה נקבע כי בוצעה על ידי אחרים.

2.ב למעלה מן הדרוש אוסיף.

לא נמצא בראיות היסוד העובדתי במרכיב השידול כמוגדר בחוק ובפסיקה ולא הוכח קשר סיבתי בין המשדל למשודל. התנהגותם של הנאשמים לא הייתה התנהגות של משדל דהיינו, התנהגות לה השפעה על המשודל, הוא מתי. מתי פעל באופן עצמאי, הוא לא הונע על ידי הנאשמים במרמה לרכוש מניות אלא בחר לעשות כן משיקוליו שלו גם אם בבסיס הדברים הניחו בפניו כל הנאשמים בתיק את הרעיון כי יש לעשות כן.

מתי קיבל מהנאשמים מסר ברור וחד משמעי כי עליו לתמוך בהיצעים הצפויים במניה בימי המסחר הראשונים, אך דברים אלה אינם עולים כדי שידול. מתי היה נחוש לצאת להנפקה בכל מחיר, הוא נכנס להנפקה בעיניים פקוחות ובנפש חפצה, הוא ידע את הקשיים העומדים בפניו, את סכנות האורבות לחברה ודבר לא עצר בעדו.

3.ב. מיותר להזכיר כי עבירת השידול מבוססת על סעיפים 1 ו-2 לאישום השני, סעיפים העוסקים במרמה אשר הנחתה את החתמים להסתיר ממתי את הענין שלהם בשמירה על תדמיתם והמוניטין המקצועי שלהם. משקבעתי כי רכיב המרמה לא מתקיים הרי מאליו נשמט הבסיס לעבירת השידול.

ג. אני מזכה את הנאשמים 5, 6 ו-7 משבע עבירות שידול לביצוע עבירה של השפעה בדרכי תרמית על תנודות השער.

ניתנה היום כ' באייר, תשס"ו (18 במאי 2006) במעמד הצדדים.

ז. הדסי-הרמן, שופטת

סגן נשיא

קלדנית: ליז נאור

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום 8.6.06 שעה: 11:30.

הנאשמים מוזהרים בחובת התייצבות.

ניתנה היום כ' באייר, תשס"ו (18 במאי 2006) במעמד הצדדים.

ז. הדסי הרמן 54678313-8522/99

ז. הדסי-הרמן, שופטת

סגן נשיא

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה